NUMMER 11 - MEI 2018

inBeweging

Magazine van de Anarchistische Groep Nijmegen

1 MEI-EDITIE

Anarchisme

De organisatie van een gelijkwaardige samenleving door middel van samenwerking, zelfbestuur en de afschaffing van elke vorm van onderdrukking.

Redactioneel

In je hand heb je de speciale 1 mei-uitgave van de inBeweging – krant van de Anarchistische Groep Nijmegen (AGN). Hierin belichten we maatschappelijke thema's vanuit een anarchistisch perspectief en bieden we reflectie en verdieping voor de anarchistische en bredere sociale beweging.

In deze 1-mei uitgave een breed scala aan onderwerpen die allen samen komen in een kritiek op de economische en bestuurlijke wereld om ons heen. De autoritaire, kolonialistische en kapitalistische geest lijken steeds meer terreinwinst te boeken en de schade aan mens en milieu door oorlog, economische uitbuiting, afkalvende sociale zekerheid en milieuvervuiling worden steeds zichtbaarder. We hopen met ons schrijven te laten zien dat we ons daar echter tegen kunnen verweren en te tonen dat mensen dit ook altijd hebben gedaan.

In deze uitgave uiteraard aandacht voor arbeidsmoraal en radicaal vakbondswerk, maar verder ook aandacht voor een breed spectrum aan onderwerpen als de internationale feministische staking, verzet in de wetenschap tegen de oorlogsindustrie, de ontwikkelingen in Frankrijk bij de *Zone À Défendre* (ZAD) en andere relevante internationale berichten, voorbeelden van verzet uit de geschiedenis en nog veel meer.

We hopen dat we je weten te inspireren om je aan te sluiten bij het groeiende verzet tegen overheersing en met ons samen buiten de kaders van het gestelde speelbord breekt – want juist het huidige speelbord houdt de status quo in stand. Wij gaan ervoor om de grip op onze levens terug te krijgen en de verbindingen tussen elkaar en die tussen mens en natuur te herstellen.

- de redactie

HEB NIET DE ILLUSIE
DAT DE RIJKEN HET JE
ZULLEN TOESTAAN **HUN RIJKDOM**
WEG TE STEMMEN
- Lucy Parsons

ANARCHISME.NL / BRONNEN-THEORIE-GESCHIEDENIS-TEKSTEN-ACHTERGROND

Een veilig gevoel

DOOR ARTHUR IJZERMAN

Wie op de avond van 21 februari 2018 besloot nog wat contant geld op te nemen en in de buurt van de Hatertseweg op weg ging naar een betaalautomaat, heeft zich zeer waarschijnlijk bedacht en is met rasse schreden huiswaarts gekeerd. In het winterse duister van de nacht lichtte de betaalautomaat gebruiksvriendelijk op. Datzelfde schaarse licht maakte namelijk ook een aantal schimmen in de buurt van de automaat zichtbaar. Het toonde een aantal breedgeschouderde figuren, met kaalgeschoren schedels, die schouder aan schouder stonden.

De Gelderlander schreef over een dappere "burgerwacht". Burgemeester Bruls sprak van een "vorm van burgerparticipatie". De bezoeker aan de pinautomaat zal onwillekeurig toch een geheel andere associatie hebben gemaakt. De actie was opgezet omdat in korte tijd verschillende overvallen waren gepleegd, waarop de burgemeester het advies gaf om in de avond maar niet meer alleen naar een pinautomaat te lopen. Een bevreemdend advies, waaruit lijkt te spreken dat Bruls niet gelooft in de bescherming van de hermandad. De geschiedenis toont ons voorbeelden van andere groepen die zich geroepen voelden om met brute spierkracht "bescherming" te bieden, in gebieden waar het officieel "gezag" faalde. Deze brute krachten liepen dan in een winkelstraat elke winkel binnen, en boden de broodnodige bescherming aan - tegen een geringe onkostenvergoeding uiteraard. Want wie goed doet, goed ontmoet. Winkeliers die zich niet zo onveilig of bedreigd voelden en weigerden te betalen, kregen enige dagen later opnieuw bezoek van de welwillende beschermers, die ditmaal met honkbalknuppel en vernielzucht klip en klaar duidelijk maakten dat bescherming echt noodzakelijk was. Terwijl de winkel aan duigen lag, betaalde de winkelier alsnog, om verdere schade of erger te voorkomen. Zo begon de New Yorkse maffia aan haar opmars. En in deze stad biedt "Nijmegen Rechtsaf" nu haar diensten aan met steun van het lokale gezag, net als eertijds de maffia. Dat geeft een veilig gevoel.

COLOFON

inBeweging is de nieuwsbrief van de AGN en verschijnt onregelmatig

Bijdragen of meehelpen verspreiden? Mail naar agn@riseup.net

Solidaire handel met producten

Van de beweging – voor de beweging!

Transparante productieketens, geen winstmarges en geen uitbuiting van mens en milieu: dat zijn de basisprincipes van Solidaire Handel. Sinds februari kun je in de Klinker (van Broeckhuysenstraat 46) in Nijmegen 'Soli-Producten' kopen, zoals koffie uit Mexico en ecologische schoonmaakproducten uit Griekenland. Maar wat is dat eigenlijk, solidaire handel? En waarom hebben we dat nodig? Wij hebben toch al Fair Trade en biologische producten?

Het begon voor de initiatiefnemers met de vraag: "Hoe kunnen we de aarde redden van dat roofzuchtige kapitalisme, dat maar op een ding gericht is, namelijk winst maken? Het is ons inmiddels allemaal duidelijk dat het kapitalisme een ongezond systeem is dat geen rekening houdt met de toekomst. We zijn daarom gaan onderzoeken: hoe krijgen wij als consumenten en producenten de macht terug?"

Om antwoord te krijgen op deze vragen, moet je inzicht krijgen in hoe de prijs van een product tot stand komt. Deze wordt namelijk niet door de daadwerkelijke producent bepaald. Het kapitalistisch systeem dwingt producenten immers om steeds goedkoper te produceren, ten koste van aarde en bevolking. "Vanuit Solidaire Handel betalen we graag een eerlijke prijs. Daarom leggen we contact tussen producent en consument. Zo komen we te weten wie er uiteindelijk aan de verkoop verdient en welke tussenstappen we kunnen overslaan, zodat het geld op de juiste plekken terecht komt. Door het contact ontstaat transparantie en nemen wij de macht terug op de markt. Wij weten van hun gevecht om te overleven en steunen hen door hun producten te kopen."

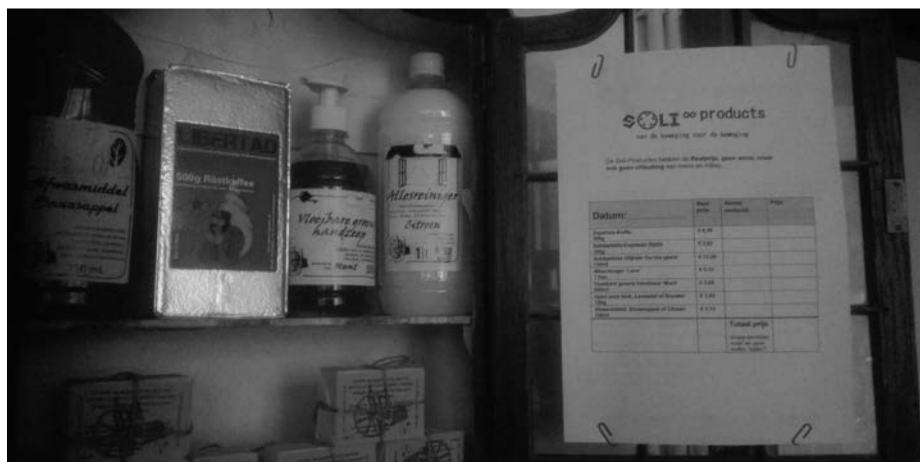
Producten

Geen gedoe met vage zegels en certificeringen of wantrouwen tegenover de mooie praatjes en plaatjes op de verpakkingen: het project in Nijmegen maakt je als consument deelgenoot van het echte verhaal. In het winkeltje wordt bijvoorbeeld koffie verkocht van de Zapatistas, de inheemse Mayabevolking in Chiapas, één van de armste delen van Mexico. De Zapatistas verzetten zich sinds 1982 tegen het neoliberale economische systeem dat de rechten van indianen ondermijnt en hun leefmilieu verwoest. Zo probeert de Mexicaanse regering regelmatig gewelddadig de bevolking van hun land te onteigenen. Het land wordt vervolgens aan grote bedrijven verkocht, omdat het rijk is aan water en bodemschatten. Door de koffiehandel behouden de Zapatistas hun autonomie. In zelfbeheer hebben zij democratische structuren opgebouwd, maar ook scholen en een ziekenhuis.

Ook kun je via Solidaire Handel ecologische schoonmaakmiddelen uit Thessaloniki, Griekenland kopen. Na het faillissement van de Vio.Me.fabriek in 2011 hebben de werkers het toenmalige bedrijf bezet om achterstallig loon op te eisen. Uiteindelijk hebben zij de fabriek op eigen kracht weer in werking gezet om werkloosheid en depressie tegen te gaan en hun families te kunnen onderhouden. "Wij kopen gezamenlijk hun producten in, zonder tussenhandel, zonder winstmarges en zonder uitbuiting van mens en milieu. De Soli-Producten hebben de Realprijs, wat betekent dat de prijs transparant en inzichtelijk is. Alle kosten zijn gedekt, van productie tot arbeid en transport."

Meedoen?

De producten zijn te aan de bar in de Klinker te verkrijgen. Ook kun je deelnemen aan gezamenlijke inkoop door een mail te sturen aan solidairehandel@riseup.net. Zij houden je op de hoogte als er weer koffie, zeep en andere solidaire producten worden ingekocht.

24 maart #DefendRojava

Op 24 maart heeft de AGN in Nijmegen, op de dag die door de ‘Internationalist Commune of Rojava’ was uitgeroepen tot #WorldAfrinDay, een solidariteits- en herdenkingsbijeenkomst gehouden op Plein ’44 en de Grote Markt. Zo’n 25 mensen namen deel aan een wake die voor de slachtoffers in Syrië werd gehouden, gevallen door de aanval van Turkije en diens paramilitaire milities op Afrin en door het regime van Assad en de Russische luchtmacht in Oost Ghouta.

In het bijzonder hebben we daarbij aandacht besteed aan de gevallen internationalisten die aan zijde van de YPG, YPJ en SDF het project van zelfbestuur, vrouwenemancipatie en ecologie in Rojava, Noord-Syrië verdedigden. De herdenkingsbijeenkomst was daarnaast een scherpe veroordeling van de hypocrisie van de Nederlandse overheid, de Europese Unie, de NAVO en Rusland, die in hun steun en halfslachtige optreden medeverantwoordelijk zijn voor de oorlogsmisdaden begaan door de Turkse staat.

Dat deze ambigue houding tegenover de oorlog van Turkije tegen het project in Noord Syrië door meer mensen wordt waargenomen, was duidelijk te merken aan de manier waarop omstanders reageerden op onze actie. Er was door passanten veel belangstelling waarom wij er stonden en men sprak zich positief uit. Een aangeslagen jonge voorbijganger gaf aan dat hij zelf uit Afrin kwam en dat het voor hem veel betekende dat wij er stonden en een aantal voorbijgangers sloten zich na te horen waarover het ging zowaar aan.

Hieronder de tekst van de flyer die werd uitgedeeld aan omstanders en die op de twee locaties werd voorgelezen:

24 maart #DefendRojava

‘Internationalist Commune of Rojava’ roept op tot actiedag – wij geven gehoor aan deze oproep.

Op 24 januari viel het leger van Turkije het noorden van Syrië via Afrin binnen, het westelijke kanton van de regio bekend onder de naam Democratische Federatie van Noord Syrië of Rojava. Rojava is gebouwd op de pijlers van radicale democratie, vrouwenemancipatie en ecologie. Deze regio was, tot de aanval van het Turkse leger en diens paramilitaire milities, één van de meest stabiele en veiligere gebieden van Syrië. De inval van Turkije heeft tot doel de Koerden die zich in deze regio bevinden uit hun woongebieden te verdrijven en/of vermoorden om deze ‘aan de rechtmatige eigenaren’ terug te geven. Dit terwijl Koerden altijd al een aanzienlijk deel van de bevolking van deze regio zijn geweest. Het model van zelfbestuur in Rojava integreert juíst de verschillende etnische groepen als Koerden, Arabieren, Turkmenen, Yezidi’s en Aramenen. We moeten ons dan ook verzetten tegen de etnificering van de strijd. Dictator Erdogan heeft tot doel om dit revolutionaire project voor politieke autonomie, diversiteit en vrouwenemancipatie te torpederen.

Een bijkomend doel van het offensief tegen de Rojava is dat Erdogan en zijn autoritaire regime de aandacht proberen af te leiden van de tegenstellingen in de eigen maatschappij. Economisch zit Turkije al jaren in het slob, barsten de gevangenissen uit hun voegen door de enorme politieke zuiveringen die er plaats vinden en de islamisering die door de AKP worden doorgevoerd heeft een verstikkende werking op de progressieve elementen in het land.

Medeplichtigheid van de EU & NAVO

De Europese Unie is medeplichtig aan de ontwikkelingen in Turkije en Syrië. In 2016 sloot men een vluchtelingendeal waarmee Erdogan de EU uiteindelijk over de rug van vluchtelingen in gijzeling houdt. Net als met het afsluiten van deze deal, heeft de EU recentelijk daarnaast wederom een bedrag van 3 miljard euro toegekend aan Turkije. Geld dat nu direct wordt ingezet voor de herpopulatie van Noord-Syrië, waarbij Turkije tracht de bevolkingssamenstelling drastisch te veranderen door vluchtelingen massaal in Afrin te huisvesten. Dit terwijl Rojava een ongelimiteerde en onvoorwaardelijke opvang van vluchtelingen heeft!

Turkije voert deze oorlog met wapens en tanks uit Duitsland[1] en bommen en raketten uit Groot Brittannië[2]. Het lijkt er dan ook op dat de EU denkt dat de drie miljard die aan Turkije is toegekend, via wapendeals met het land weer terug zal vloeien in de Europese economie. Zo blijken een kapitalistische economie, oorlog en vluchtelingen een sluitende cirkel te vormen.

Het politieke model van zelfbestuur in Noord-Syrië zou juist een uitweg kunnen bieden voor een regio verscheurd door etnisch geweld, machtsstrijd en economische belangen. Het biedt een thuis voor de diversiteit die de regio eigen is, en is een mogelijk middel tegen de imperialistische grootmachten (de Verenigde Staten, Rusland, Turkije, Iran, Saudi-Arabië etc.) die van deze verdeeldheid telkens weer misbruik willen maken om hun eigen machtspositie in de wereld te versterken. Het model van het democratisch confederalisme verdient hierom onze steun!

Wij herdenken

Vandaag herdenken wij de vele gevallen kameraden en burgerslachtoffers in Afrin en ook Oost-Ghouta – veroorzaakt door

imperialistische oorlog. We betreuren ook de vele doden aan Turkse zijde, de jonge mensen die, verblind door nationalistische retoriek, tegen hun medemens worden opgezet om te vechten voor de belangen van de rijken en despoten.

We herdenken de internationalisten die de moed en liefde in zich hadden om hun veilige thuishavens te verlaten om zich in te zetten voor de ontwikkeling en verdediging van het revolutionaire project in Noord Syrië – in het bijzonder anarchisten Anna Campbell (Helîn Qerecox) en Haukur Hilmarsson (Sahin Hosseini) die recentelijk het leven lieten voor de verdediging van Afrin.

Voor een antikapitalistisch en radicaal-democratisch alternatief – het model van zelfbestuur in Noord Syrië laat ons zien dat een andere samenleving mogelijk is.

Wat kun jij doen?

- Verdiep je in het conflict in Syrië en Turkije
- Weerleg de leugens die verspreid door de verschillende staten in de media verspreid worden over Rojava
- Onderzoek het model van democratisch confederalisme en anarchisme
- Steun de initiatieven voor radicaal andere politiek hier, in Noord Syrië, overal!

1. https://www.welt.de/newsticker/dpa_nt/infoline_nt/brennpunkte_nt/article172982688/Tuerkei-bestaetigt-Einsatz-deutscher-Leopard-2-Panzer.html

2. https://thebristolcable.org/2018/03/bristol-arms-dealers-are-supplying-turkish-forces-who-just-killed-a-bristolian

Twee jaar vakbondswerk binnen PostNL – een reflectie

DOOR THE LAST POST

Na twee jaar actief te zijn in de vakbeweging is ons gevraagd om een bijdrage te leveren aan de krant "inBeweging" van de AGN die wordt uitgegeven in het kader van de 1 mei-viering 2018.

PostNL van binnen gezien

De positie van de vakbond in de postsector en PostNL is geen gemakkelijke. Deze sector ontwikkelt zich steeds verder tot een parttime organisatie, het aantal ZZP'ers blijft toenemen en het aantal vakbondsleden daalt.

Het neoliberale beleid en de privatisering op een krimpende postmarkt heeft louter negatieve gevolgen gehad voor zowel werkenden als de publieke dienstverlening. Het versturen van post is de afgelopen jaren alleen maar duurder geworden, terwijl de werkomstandigheden slechter worden en de kwaliteit van het geleverde werk achteruit holt.

Het management van PostNL heeft het postbedrijf inmiddels uit elkaar getrokken en tot zogenaamde "kolommen" omgevormd - de verschillende bedrijfsonderdelen 'voorbereiding', 'bezorging', 'autodienst' en 'collectie'. Iedere kolom is een zelfstandig opererend bedrijfsonderdeel geworden met een eigen financiële huishouding en budget. PostNL gaf aan met deze beleidsmaatregel meer inzicht te krijgen in de kosten en uitgaven van alle bedrijfsonderdelen. Door alle te verrichtende werkzaamheden van iedere kolom te budgetteren heeft PostNL echter ook een onderlinge concurrentie aangewakkerd. Dit laat zich gelden tot in de uiterste haarvaten van het bedrijf.

Teamcoaches zijn in een onderlinge strijd verwikkeld om hun bezorggebied draaiende te houden binnen het vastgestelde financiële plaatje. Degenen die het minst goed presteren worden hierop afgerekend en uiteindelijk naar een ander bezorggebied overgeplaatst. Met het oog op komende ontslagen zijn zij als eerste aan de beurt. Dit heeft tot gevolg dat teamcoaches in hun dagelijkse werk en in het contact met postbezorgers hun boekje te buiten gaan om maar aan de opgelegde normen te voldoen.

De postbezorger staat onderaan in de laatste kolom, daar waar de negatieve gevolgen van dit beleid zich het hardst doen gelden. De postbedrijven richten zich louter op kortetermijncijfers en hebben geen oog meer voor de waarde, de kennis en de loyaliteit van betrokken werkenden. Waar vroeger kwaliteit en dienstverlening centraal stonden tellen nu de financiën en het rendementsdenken. De kwaliteit van de postbezorging staat hierdoor ernstig onder druk. De postbezorger die zijn werk graag naar behoren wil uitvoeren, merkt dat dit steeds moeilijker wordt vanwege de veranderende bedrijfscultuur.

PostNL probeert daarnaast allerhande bedrijfsactiviteiten te ontwikkelen die ver van de postbezorging afstaan, wat ten koste gaat van werkgelegenheid in andere sectoren. PostNL probeert deze taken onder slechte arbeidsvoorwaarden en tegen hetzelfde minimumloon aan het huidige takenpakket toe te voegen. Met andere woorden: het postbedrijf zoals velen dat zich nog herinneren is zo goed als verdwenen.

Om in het hiervoor geschetste krachtenveld als werkende overeind te blijven en ook nog eens voor je eigen belangen op te komen is niet makkelijk, maar wel heel hard nodig.

Dit kun je vooral als je onderdeel bent van een groep, een collectief, een netwerk van mensen die elkaar vertrouwen, helpen en steunen. Dat gaat het best met collega's die zelf ervaren wat de consequenties zijn van het managementbeleid en politieke besluiten. Zij zijn het die zichzelf moeten organiseren en hebben dat in het verleden ook gedaan in onder andere de huidige vakbonden.

Bureaucratisering van de vakbond – een impasse

Door strijd heeft de vakbeweging een positie aan de onderhandelingstafel veroverd. Maar door deze nieuwe positie is de rol van de traditionele vakbonden de laatste decennia drastisch veranderd.

Daarnaast zijn de bonden uitgegroeid tot grote 'professionele' organisaties waardoor er binnen de vakbonden andere belangen en krachten zijn ontstaan. De beroepskrachten van de bond, die mede vormgeven aan de vakbondsstrijd, maken bijv. afwegingen die niet altijd in lijn liggen met de leden. Ook is de communicatie tussen de werkorganisatie en de leden op de werkvloer niet altijd transparant en volledig.

Vaak is ons opgevallen dat activisten in de vakbeweging van houding veranderen zodra zij een functie gaan bekleden binnen de verschillende overlegorganen in de vakbond. Men communiceert bijv. minder over wat er speelt, er is minder contact met de werkvloer en praat vooral nog binnen de gestructureerde overlegorganen. Het strategisch denken en het wegen van de verschillende belangen krijgt de overhand.

Door OR- of OC-functies worden deze vakbondsleden steeds meer vrijgesteld van hun gewone werk. Hierdoor verliezen zij het contact met diegene door en voor wie de vakbond ooit is opgericht. De echte kennis over de werksituatie bevindt zich bij hen die deze dagelijks aan den lijve ondervinden. Zij weten als geen ander wat er van belang is om een werkplek te behouden en de belangen van de werkenden te behartigen. De 'professionele' bestuurder zal dit niveau van kennis, ervaring en gevoel nooit kunnen evenaren, zal nooit in staat zijn om precies te weten wat er op een werkplek gebeurd, hoe de sfeer is, waarom mensen soms letterlijk ziek worden van hun werk, hoe leidinggevenden met mensen omgaan.

Een activistisch vakbondslid moet sterk gemotiveerd zijn en beschikken over een goed ontwikkelde kritische houding om hier niet in te trappen. Het zijn nu te vaak de bestuurders, de beroepskrachten en de overlegorganen die bepalen waar de vakbond voor strijdt en vooral hoe deze wordt vormgegeven. Hier scheiden zich de wegen van de activist en de professional van de werkorganisatie.

De keuzes en overwegingen van de werkorganisatie kenmerken zich door het wegen van vele belangen. De vakbond heeft als "speler" in dit krachtenveld zelf inmiddels ook wat te verliezen. Imagoschade aan de merknaam, overlegorganen waarmee men op goede voet wil blijven, de angst om de plek aan de CAO-tafel door verharding van de strijd te verliezen. Dit gecombineerd met een sterk vergrijzend en dalend ledenbestand houdt de vakbond al jaren in een impasse. Men is bang om te verliezen wat men heeft, en is daardoor niet in staat te veranderen.

Door verdergaande professionalisering, bureaucratisering, gebrek aan transparantie, verminderde inkomsten en hoge lasten bevindt de vakbond zich in een neerwaartse spiraal. De vakbond die nu worstelt om gewicht in de schaal te leggen en niet meer beschikt over een activistisch kader, kan de gevraagde koerswijziging niet realiseren. En juist die koerswijziging is hard nodig gezien de doorgeslagen flexibilisering van de arbeidsmarkt en de afbraak van ons sociale stelsel. De vakbonden zijn te ver afgedreven van de reden van bestaan en een doel op zichzelf geworden. De onafhankelijke strijd is ingewisseld voor een positie als overlegpartner in een neoliberaal speelveld. Van strijdbare vakorganisatie naar een sociale 'ANWB' in het polderoverleg.

De vakbond heeft zich daarnaast te laat gerealiseerd wat de gevolgen zijn van de flexibilisering en privatisering zijn voor grote arbeidssectoren van de arbeidsmarkt. Het lukt de vakbond niet om de werkenden in de geflexibiliseerde en onzekere arbeidsmarkt te bereiken en te organiseren.

Voor jezelf en elkaar opkomen - een nieuwe weg

Een uitweg uit deze impasse kan de vorming van een solidariteitsnetwerk zijn. Dat vraagt om werkenden die in staat zijn zichzelf te organiseren en te bouwen aan onderlinge vertrouwensrelaties. Het solidariteitsnetwerk is een organisatiemodel dat het dichtst bij de werkenden zelf staat.

De basiswaarden zijn gelijkwaardigheid, vrijheid, autonomie en directe actie. De kracht van een solidariteitsnetwerk zit hem erin dat je samen met elkaar een strijd kunt winnen waar je dat als individu niet lukt. Het solidariteitsnetwerk put zijn kracht uit activisten die zelf op de werkvloer staan. Zij die hulp vragen aan het solidariteitsnetwerk moeten bereid zijn dit wederkerig ook aan anderen te bieden. Zij die hulp vragen aan het solidariteitsnetwerk moeten bereid zijn dit wederkerig ook aan anderen te bieden.

In de afgelopen jaren hebben wij als groep een aantal voorvallen zelf als collectief opgepakt. Wij hebben bezwaar gemaakt tegen het dreigend ontslag van een collega, die op onheuse gronden de wacht zou worden aangezet, en zijn er in geslaagd dat te voorkomen. Wij zijn opgestaan tegen de intimidaties van een leidinggevende en deze is daarop teruggekomen en we hebben gestaakt voor het behoud van reiskostenvergoeding en zijn daar deels in geslaagd.

Initiatieven zoals Vloerwerk in Amsterdam hebben ons laten zien dat er middels solidariteit en directe actie een hoop te winnen valt. Dit initiatief komt op voor werkenden in vooral de horeca en schoonmaakbranche, sectoren die gekenmerkt worden door lage lonen, kleine contracten en een sterke afhankelijkheidsrelatie tussen werkgever/eigenaar en werkende. Het gaat in veel gevallen om niet uitbetaalde salarissen en slechte werkomstandigheden; uitbuiting van werkenden in een zeer kwetsbare positie, zoals werkenden uit andere culturen die bijv. hun rechten niet kennen of geen vertrouwen hebben in grote bureaucratische organisaties. Vloerwerk zegt hierover:

"Werkenden die eerder hulp hebben gezocht bij grotere instanties en de vakbond.

Daar verstrikt raken in de bureaucratie. Je legt je situatie uitvoerig uit, waarop je te horen krijgt dat je wel helemaal gelijk hebt, maar dat er niets aan te doen valt. Of dat je een erg breed probleem aankaart, dat dan via de politiek moet worden opgelost en dat je daar eigenlijk dan maar op moet wachten. En zo kunnen we nog wel even doorgaan.

De vakbonden klagen over hun machteloosheid binnen de horecasector. Ze worden buiten de deur gehouden en daar blijft het min of meer bij. Werkers in de horeca hebben ondertussen meer dan eens het gevoel dat hun omstandigheden blijkbaar 'normaal' zijn, en dat er geen alternatief is.

Vloerwerk wil een nieuwe aanpak introduceren. Met die aanpak ontstaan er wél kansen in gevallen die nu als kansloos worden afgedaan. Hierbij wacht men niet op wat anderen gaan doen, maar speelt men zelf de hoofdrol."

Concreet

Het opstellen van een eisenbrief en deze met een groep mensen aan de betreffende werkgever overhandigen, is een eerste stap om het probleem op te lossen. De kracht van een groep zet de eisen kracht bij. Het verbindt tevens de deelnemers van deze actie. Men zal zich meer betrokken voelen bij het vervolg na aanwezig te zijn geweest bij het kenbaar maken van de eisen.

Een eisenbrief kan indien nodig opgevolgd worden door demonstraties op de werkplek van de betrokken gedupeerde. Een restaurant dat zich wekelijks geconfronteerd ziet met een groep mensen die de slechte werkomstandigheden van deze zaak kenbaar maakt, zal zich hier snel over beraden. Zo biedt een solidariteitsnetwerk mogelijkheden en concrete handreikingen voor werkenden die nu door de traditionele vakbonden niet bereikt worden.

Als werkenden bij PostNL zien wij in het bouwen in een solidariteitsnetwerk de mogelijkheid om zelf onze eigen situatie te verbeteren. Op deze manier kunnen we een strijd aangaan waar dat als individu niet lukt en waar de vakbond afwezig is. Wij zijn er voor jou, als jij er voor ons bent. Onze remedie voor de machteloosheid is het verenigen van de machtelozen. Samen staan we sterk.

De grensverleggende feministische staking

De oproep van dit jaar voor een wereldwijde vrouwenstaking ter gelegenheid van Internationale Vrouwendag op 8 maart leverde overal ter wereld protesten en demonstraties op. Maar nergens was de weerklank groter dan in Spanje.

BRON AUTONOMIES, VERTALING GLOBALINFO.NL

De oproep om te staken was op zichzelf al een radicaal gebaar, en gaat al verder dan de vaak zo lauwe parades met leuzen voor gelijkheid van rechten. Hoe nuttig zulke momenten ook mogen zijn, hun politieke beperkingen gaan ver.

In Spanje werd in naam van het feminisme een oproep[1] tot een algemene staking gedaan: 8 maart zou een Huelga Feminista (Staking van Feministes) worden, met als strijdkreet "Als we stoppen, stopt de wereld!" En al kwam Spanje misschien niet helemaal tot stilstand, gedurende de dag protesteerden tienduizenden en mobiele picketlines blokkeerden wegen, openbaar vervoer en winkels. Werknemers in de publieke en private sector (leraren, journalisten, hulpverleners, schoonmakers (Las Kellys) en dergelijke) kwamen in actie.

De oproep voor de staking kwam oorspronkelijk van de radicale vakbonden (CNT, CGT, Solidaridade Obrera, onder andere), samen met honderden feministische collectieven en andere politieke groepen. De buitengewone weerklank van de oproep dwong uiteindelijk ook de grotere vakbonden van de Spanjaarden (de CCOO en de UGT) om mee te doen, en hun achterban op te roepen tot een werkonderbreking van twee uur, waar ongeveer 6 miljoen mensen aan deelnamen.[2] In de avond kwam de slotact, met massale demonstraties in de Spaanse steden (met een half miljoen mensen in zowel Madrid als Barcelona). Degenen die

de straat niet op konden, werden voorzien in diverse gebaren van solidariteit, zoals een schort dat in een raam of op een balkon gehangen werd, symbolisch voor vrouwen die hun zorgtaken achter zich konden laten.

Het doel van de "feministische staking" was niet het simpelweg stoppen van de "productie", maar om "alles" tot stilstand te brengen: productie en consumptie, dienstverlening, transport, enz.; om zo de veelvoud aan activiteiten die vrouwen uitvoeren en die de reproductie van de sociale relaties van het kapitalisme verzekeren, aan het licht te brengen; om zichtbaar te maken hoe belangrijk vrouwen zijn; de vanzelfsprekendheid van de uitbuiting van vrouwen te ondermijnen; om een eind te maken aan het geweld tegen vrouwen, geweld dat de onderdrukking en uitbuiting door het patriarchaat[3] mogelijk maakt. In Spanje werden de afgelopen veertien jaar 1000 vrouwen vermoord, vaak door mannen die ze kenden. Vrouwen dragen een dubbele last; door het onbetaalde huishoudelijk werk dat nog vaak op de vrouw terecht komt, en wanneer vrouwen betaald werk verrichten verdienen zij in Spanje voor hetzelfde werk gemiddeld 30% minder dan mannen.[45] Wat dus uiteindelijk op het spel stond en staat [...] zijn de man-gecentreerde structuren [...] en genderhiërarchieën waar het kapitalisme op is gebaseerd en die het voortbrengt.

Dit doel maakte de staking onvoorspelbaar rebels. Maandenlang was de verspreiding en discussie het werk geweest van oudere, horizontale netwerken van solidariteit en strijdbaarheid, terwijl er nieuwe fora en relaties ontstonden. Gedurende 8 maart vulden de pleinen en straten van de steden zich met leven in plaats van koopwaar.

Enige observaties

- De verleiding en/of inspanning [door conservatieve elementen in de samenleving] om zo'n staking te beteugelen blijft krachtig.

- Internationale Vrouwendag mag nooit gewoon een 'dag' zijn.

- De straten mogen niet terugkeren naar "normaal".

- Een vrouwen- of feministische staking moet verder gaan dan de kalender van de conservatieve vieringen. De staking zou permanent moeten worden, overvloeiend, wild, een toegangspoort naar weigering en creatie.

1. http://autonomies.org/2018/02/in-solidarity-march-8-the-call-for-a-day-without-womens-work
2. https://elpais.com/economia/2018/03/08/actualidad/1520545956_654616
3. Patriarchaat: van het latijnse 'pater' (vader); een door mannen gedomineerde maatschappelijke structuur
4. http://kaosenlared.net/8-de-marzo-la-huelga-total
5. In Nederland is dit ook nog altijd zo'n 10%

Genade of rechtvaardigheid;

HET FENOMEEN "UNDERCOVER BOSS"

DOOR ARTHUR IJZERMAN

De Dag van de Arbeid, 1 mei, is in de buurlanden van Nederland een officiële feestdag. De Belgen en de Fransen nemen het woord feestdag ook letterlijk; bij hen heet de eerste mei het "Feest van de Arbeid". Duitsland, Groot-Brittannië, Italië, de Scandinavische landen, allen vieren de eerste mei met een doorbetaalde vrije dag. Een echte feestdag. Nederland is de uitzondering in dit koor, en kent geen doorbetaalde vrije dag, geen vaste sluiting van scholen, openbare instellingen en bedrijven. Uitzondering is heel opmerkelijk de Amsterdamse Beurs, die sluit wel haar deuren op 1 mei. De gootkapitalisten vieren de Dag van de Arbeid, de werknemers werken gestaag door. Dat geeft te denken.

België en Duitsland zijn beide landen met een sterke 1 mei traditie. Jaarlijks wordt het "Feest van de Arbeid" uitbundig gevierd met manifestaties en demonstraties. De jarenlange strijd die de arbeiders, communisten en anarchisten in het verleden hebben gevoerd om een achturige werkdag af te dwingen wordt herdacht. Beide landen kennen ook, in contrast met Nederland, een formeel arbeidsklimaat met een strak hiërarchische aansturing. De chef laat zich zowel in Duitsland als in België gelden, de chef wil daar als baas behandeld worden. Zo niet in Nederland, waar de werkcultuur informeel is, met name in de dienstensector. De directeur wil in Nederland liever niet als baas aangesproken worden, want; "we doen het samen". Nederland is nu eenmaal wat men noemt, een diensteneconomie. Maar achter deze mooie woorden schuilt een andere realiteit, de wil van de baas is ook in Nederland wel degelijk wet. Ongrijpbaar, onuitgesproken, ongeschreven heerst de macht van de baas en tegelijkertijd doet hij alsof hij er niet is. Hij is ondergronds gegaan. Onzichtbaar aanwezig. De informele werkcultuur kenmerkt zich door de "undercover boss".

De vraag komt op of die informele werkcultuur een relatie heeft met de geringe status die de 1 mei viering in Nederland heeft. Er vinden wel degelijk manifestaties en demonstraties plaats, maar de omvang valt in het niet bij de mensenmassa's die in Duitsland of Frankrijk op de been zijn. 1 mei is de viering van de resultaten van de arbeidsstrijd. Maar hoe te strijden als het grootkapitaal zichzelf een feestdag gunt en de handlangers van het kapitaal de "undercover boss" uithangen?

Misschien kan het televisieprogramma "Undercover Boss" een tip van de sluier oplichten en zichtbaar kunnen maken hoe macht op de werkvloer werkt in een informele werkcultuur. Om het bedrijf beter te leren kennen, gaat een CEO in dit programma een korte periode "undercover" vermomt in zijn eigen bedrijf werken, op zoek naar kansen voor winstmaximalisatie en beurswaarde. De undercover boss gaat uitvoerend werk doen en wordt ingewerkt door de laagstbetaalde krachten van het bedrijf die opvallend veel vaardigheden bezitten. Waarschijnlijk is de realiteit schrijnender en valt naast de uitvoerende personeelsleden vooral het gebrek aan vaardigheden van de CEO op. Steevast vertellen de werknemers in dit programma over de moeite die ze hebben om de eindjes aan elkaar te knopen en over tegenslagen in hun leven die ze nauwelijks te boven kunnen komen, waardoor de eisen die het werk aan hen stelt, diep ingrijpen in hun dagelijks bestaan. Werk gaat vaak ten koste van de tijd die zij aan hun naasten willen geven. Toch blijven de laagstbetaalden van zo'n groot bedrijf volop energie in hun werk steken. Ze blijven meedenken hoe geldverspilling te voorkomen is, het werktempo nog verder omhoog zou kunnen gaan, de klant nog beter geholpen kan worden etc. Vanuit hun betrokkenheid met het bedrijf delen ze genereus hun ideeën met hun "undercover boss". Hoewel ze het zwaar hebben steken ze al hun vertrouwen in hun werk, vaak uit noodzaak omdat de hoop op een kleine stap vooruit in het bedrijf ook een stukje

extra salaris betekent dat het leven net iets makkelijker kan maken.

De ontknoping van het programma volgt een vast stramien. De “undercover boss” onthult zijn ware identiteit aan de laagbetaalde werknemers en vertelt wat hij van hen heeft geleerd. De CEO vertelt over procesverbeteringen, bijstellingen van de bedrijfsstrategie en aandacht voor werkcultuur. Een goed verstaander hoort hoe de CEO zich voordoet als de bedenker van de slimme ideeën van de werknemers. Informeel, menselijk contact, dat is de mantel waarin uitbuiting zich in de 21e eeuw verhult. De “undercover boss” deelt vervolgens ook cadeaus uit. Een betaalde vakantie voor het hele gezin aan de werknemer die zijn kinderen bijna nooit ziet, een opleiding voor de stille kracht die graag hogerop wil komen om wat meer te verdienen, wat vrije tijd voor de andere werknemer die zo druk is met de mantelzorg voor zijn vader. Nooit, maar dan ook echt nooit, komt de arbeidsverhouding die de oorzaak is van alle ellende aan de orde. Nooit wordt gesproken over het grote verschil in inkomen tussen de CEO en de krachten die al het werk doen waar aan wordt verdiend. Uiteraard is het de hardwerkende laagbetaalde werknemers gegund dat zij een meevaller hebben. Maar dit programma laat wel zien dat zij door zo’n gunstensysteem overgeleverd zijn aan de genade van hun baas. En genade is geen rechtvaardigheid. Genade is een gunst die wel of niet verleend kan worden. Genade wordt geschonken door een grotere macht en is niet af te dwingen. Voor een rechtvaardige beloning, voor een rechtvaardige behandeling kan alleen gestreden worden als de uitbuiting zichtbaar is en als duidelijk is wie de lakens uitdeelt. Rechtvaardigheid geldt voor allen op dezelfde manier. Daarom heeft rechtvaardigheid zichtbaarheid nodig. De strijd voor rechtvaardigheid op het werk heet arbeidsstrijd.

Een programma als “Undercover Boss” laat zien hoe modern management werkt. Door schijnbaar op gelijke voet te gaan staan met de werknemers maakt een baas optimaal gebruik van hun slimme ideeën, zonder daar voor te betalen. Door zichzelf zoveel mogelijk onzichtbaar te maken, stimuleert de manager dat werknemers samen onmogelijke werksituaties oplossen en niet meer samen de strijd aan gaan met de macht die hen in die situatie plaats. De roep om individuele arbeidsovereenkomsten, in plaats van collectieve arbeidsovereenkomsten, levert werknemers steeds meer uit aan de genade van hun baas. Werkgevers, bazen proberen werknemers ervan te overtuigen dat “we allemaal gelijk zijn” en “er samen over kunnen praten”, of “er samen wel uitkomen”. Maar het maakt weldegelijk een groot verschil of je praat met iemand die jouw salaris wel of niet kan verhogen, jou wel of geen baan kan geven, of jou kan ontslaan. De relatie tussen baas en werker is altijd ongelijk en de pogingen van management om dat onder de tafel te vegen doen daar niets aan af. De achturige werkdag is geen gunst die de bazen hebben verleend, het is een recht waar jarenlange arbeidsstrijd aan vooraf is gegaan. Collectieve arbeidsstrijd, die gestreden is met open vizier tegen een tegenstander die zich liet zien. Het modern management verstopt zich in de vanzelfsprekendheid van de informele omgang met de werknemers. Tegelijkertijd treedt datzelfde management hard op in individuele gevallen waarin de macht van het management wordt getart. Laat het jaarlijks samen stil staan bij het “Feest van de Arbeid” in Nederland hand in hand gaan met het ontmaskeren van de “undercover boss”. Dan kan laagbetaalde arbeid zich ontworstelen aan de genade van de marktwerking en strijden voor een rechtvaardige beloning. Dat is de remedie voor de werkdruk in de zorg en het onderwijs, de laagbetaalde schoonmaakwerkzaamheden, de uitbuiting van de postbezorgers. Geen genade, maar rechtvaardigheid.

Groen licht voor verdere ontbossing en kolenafgraving

De kaalslag voor de bruinkoolafgraving in het Keulse Rijngebied net over Duitse grens mag volgens de rechter worden voortgezet. De lokale regering van Arnsberg heeft het bedrijfsplan voor de bruinkoolwinning tot 2020 goedgekeurd. Daarmee is ook instemming gegeven voor de verdere ontbossing van het gebied.

In de vorige inBeweging berichtten we nog dat er een kleine overwinning was behaald omdat de houtkap in oktober gestopt moest worden in verband met natuurbeschermende regelgeving. Een ambtenaar van de gemeente deelde mee dat het laatste stukje oeroude bos van het Hambacher Forst echter niet aangesloten hoeft te worden met andere Europese beschermde natuurgebieden. Hierom stemt men in met de verdere bruinkoolwinning door energiemaatschappij RWE, waarvan ook het Nederlandse Essent sinds 2009 onderdeel uitmaakt. Interessant feit is dat Essent zichzelf juist graag naar voren schuift als maatschappelijk verantwoorde onderneming.

RWE is echter verantwoordelijk voor de grootste open mijn van West-Europa, waardoor nog jaren gebruik zal worden gemaakt van fossiele brandstoffen. Voor het mijnproject zijn verschillende dorpen volledig van de aardboden verdwenen, worden bomen van over 300 jaar oud geveld en bedreigde diersoorten nog verder in het nauw gedreven. Activisten en de lokale bevolking verzetten zich al jaren tegen de mijn en voor het behoud van hun leefomgeving en het oerbos.

Bankiers willen zichzelf nog altijd met miljoenen extra belonen

In Nederland heet corruptie “slechte communicatie” “op een inopportuun moment”

Alsof we kleine kinderen zijn die het allemaal niet goed begrepen hebben.

DOOR TOMMY RYAN

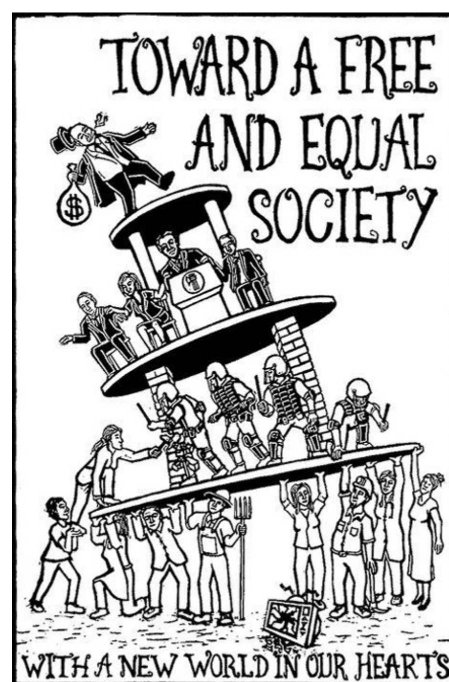
Begin maart ontstond ophef rondom een verklaring van de raad van commissarissen van de ING dat zij hun topman Ralph Hamers, een loonsverhoging van 50% wilde toekennen – bovenop de 2 miljoen die hij nu al jaarlijks ontvangt. Deze loonsverhoging zou nodig zijn omdat de ING-topman wezenlijk “onderbetaald” zou krijgen in vergelijking met zijn internationale collega’s. Na een stortvloed van kritiek op het voorstel heeft de raad van commissarissen van de ING het voorstel uiteindelijk ingetrokken. Hamers moet het nu doen met een reguliere loonsverhoging van 2,2%, wat nog altijd neer komt op €44.000. De president-commissaris dacht dat het draagvlak er wel zou zijn, “maar dat is er niet.” Een woordvoerder van de ING stelde echter dat ze nu moeten kijken “hoe en wanneer de salarisverhoging wel opportuun is.”[1] Daarmee laat hij zien dat de zelfverrijkende praktijken niet achterwege gelaten zijn omdat men inziet dat zelfverrijking immoreel is, maar omdat er momenteel maatschappelijk verzet tegen bestaat. Een mooi moment om eens te kijken wat hier nu eigenlijk gaande is.

De bankencrisis

winsten privatiseren risico’s collectiviseren

Even opfrissen, de kredietcrisis van 2008. De ene na de andere bank dreigde om te vallen. Banken hadden risicovol geïnvesteerd in leningen (onder andere risicovolle hypotheken) en verdienden fors aan het mixen en doorverkopen van leningen waarvan het risico ondoorzichtig was. Verschillende banken ontvingen staatssteun of werden zelfs tijdelijk genationaliseerd. Dat laatste is in Nederland veelvuldig gebeurd. Zo werden banken als ABN Amro, ING, SNS Bank met belastinggeld overeind gehouden. Voor ING ging dat om 10 miljard euro, en daarnaast ging de Nederlandse overheid ook nog eens garant staan voor het risico op € 27,7 miljard aan Amerikaanse Alt-A hypotheken.[2]

Als je kijkt naar de astronomische bedragen belastinggeld waar het tijdens de kredietcrisis over ging, geïnvesteerd in private ondernemingen met topfunctionarissen met salarissen in de miljoenen, dan kan het toch niet anders dan dat je het gevoel bekruipt dat er iets scheef zit. Het is met de analyse die ons in de media wordt aangeboden echter lastig om scherp te krijgen waar hem dit nu in zit. Zonder al te veel onderzoek, kom je er al snel achter dat het wereldje van het grootkapitaal en politieke bestuurders niet zo groot is.

Veel voormalig ministers bekleden na hun politieke carrière een functie in de top van het bankwezen en bedrijfsleven. Hier een paar voorbeelden: Gerrit Zalm (minister van financiën, VVD) van 2008 tot 2017 in de raad van bestuur van ABN Amro, Jan Peter Balkenende (minister-president, CDA) vanaf 2011 bij Ernest en Young en sinds 2017 in raad van commissarissen van ING, Hans Wijers (minister van financiën, D66) voormalig AkzoNobel-topman en inmiddels ook in de raad van commissarissen van ING,

Wim Kok (minister president, PvdA) in 2003 commissariaten bij ING, TPG-Post, Shell en KLM en inmiddels bij China Construction Bank, één van de vier grootste banken van China. Het is slechts een greep prominente politici die na politiek de belangen te hebben gediend van bank- en bedrijfsleven, vervolgens beloond werden met royaal betaalde functies in deze private sector.

Als er in de Paradise Papers wordt gesproken over belastingontduiking door grote bedrijven d.m.v. brievenbusfirma's of als er een financiële crisis is, is het patroon eigenlijk altijd hetzelfde. Het ligt altijd aan een ander ver weg – de zogenaamde bananenrepubliek. De staat heeft uiteindelijk dan wel geld overgehouden aan de investeringen in de banken[3] maar uiteindelijk is het een terugkerende cyclus. Het is door de wet gefaciliteerd praktijk waarbij de gewone bevolking het risico draagt zodat deze mensen aan de top door kunnen gaan met het binnenharken van absurd hoge bedragen. Dat geld komt direct uit onze portemonnee door de flexibilisering van onze arbeidsrechten, het terugdringen secundaire arbeidsvoorwaarden etc. van de afgelopen jaren.[4] Omdat dit via de politiek door de wet gefaciliteerd wordt, en verkocht wordt alsof dit alles in ons belang is, lijkt alles 'netjes' te verlopen. Een radicalere blik toont echter al snel wat er mis is.

"DAT GELD KOMT DIRECT UIT ONZE PORTEMONNEE DOOR DE FLEXIBILISERING VAN ONZE ARBEIDSRECHTEN"

De voormalige politici, verantwoordelijk voor het beleid zijn nu commissaris bij banken en grote bedrijven, en vinden het doodnormaal dat een bankier 105-keer zoveel verdiend als iemand met een minimumloon – sterker, dat zou naar 150 keer zoveel moeten. Maar werkt een topfunctionaris bij de bank 105 keer zo hard als iemand met een minimumloon? Of doet deze maatschappelijk gezien 105 keer zo belangrijk werk? Ik durf te beweren van niet. Rechtvaardig zou zijn om de beloning helemaal gelijk te trekken. Als dit betekent dat de beste persoon dan te veel verantwoordelijkheid draagt, zou deze moeten worden verdeeld over meer mensen.

Jeroen van der Veer, commissaris-president van ING, stelde dat de bankensector zelf regels kan opstellen, en dat regulering door de overheid niet nodig is. Waarom zouden we op zijn oordeel moeten vertrouwen? Als topman van Shell wist hij ook de maximale beloning naar zich toe te trekken. We kunnen het oordeel van Jeroen van der Veer toch niet neutraal noemen? De lonen van de top in de bankenwereld zijn al onacceptabel hoog, 105 maal het minimumloon is op zichzelf al een schandaal. Door een radicale blik gezien, gaat de maatschappelijke verontwaardiging lang niet ver genoeg. Het is niet genoeg om in verweer te komen tegen een extreme salarisverhoging, de enorme ongelijkheid tussen beloning van de leiding en de werkers in een bank vraagt om algehele hervorming.

1. https://www.nu.nl/politiek/5197598/commissaris-sluit-salarisverhoging-ing-topman-in-toekomst-niet
2. https://nl.wikipedia.org/wiki/Kredietcrisis
3. https://www.iex.nl/Column/150617/Staat-verdient-aan-crisis.aspx
4. Zie hiervoor ook inBeweging #11, mei 2017

Palestina - boeren onder vuur van artillerie

BRON O.A. JUNGE WELT #76, 31 MAART T/M 1 APRIL

Meer dan 20.000 Palestijnen hebben vrijdag 30 maart deelgenomen aan een "Mars der Terugkeer" in de Gazastrook. De protesten trokken onder andere naar de Israëlische grens, waar het tot botsingen kwam met eenheden van het Israëlische leger. Daarbij kwamen in ieder geval 16 mensen om het leven en vielen zo'n 1600(!) gewonden. Een verklaring van het ministerie van gezondheidzorg heeft aangegeven dat het jongste slachtoffer een 16-jarige Palestijn was. Op 6 april waren er wederom protesten. Hierbij vielen nog eens 9 doden en meer dan duizend gewonden. Onder de dodelijke slachtoffers van de protesten van vrijdag 6 april waren tevens een journalist en nog een jongen van 16. Het aantal slachtoffers is mede zo hoog omdat Israëlische leger met scherp schoot op de demonstranten.

Al voor het begin van de protesten hadden Israëlische soldaten een Palestijn vermoord omdat hij de grenszone naderde. Het ministerie voor gezondheidszorg verklaarde ook dat een 27-jarige boer in de buurt van Khan Junis, in het zuiden van de kustregio door artillerievuur gedood werd. Een andere boer werd verwond. Ooggetuigen verklaarden dat hij op landbouwgrond in de buurt van de grens aan het werk was.

Op 30 maart werden door de demonstranten in de ochtend tenten in het grensgebied opgezet. Zij zwaaiden met vragen en er werden afbeeldingen van president van de V.S. Donald Trump verbrand. Trump heeft in december aangegeven dat de Verenigde Staten Jerusalem als hoofdstad van Israël erkent. [...]

Aanleiding voor de protesten is de door Israël geplande viering van het 70-jarige bestaan van de staat Israël, dat op 15 mei 1948 werd gesticht. De protesten zullen

tot 15 mei duren, de dag die voor de Palestijnen bekend staat als de Nakba (Dag der Catastrofe). Door de oorlog die volgde door deze stichting van Israël werden zo'n 700.000 Palestijnen verdreven of moesten vluchten. De Verenigde Staten heeft aangegeven dat zij op 14 mei hun ambassade in Jeruzalem zullen openen.

Een revolutie bestaat uit een hoop tegenstrijdigheden

DOOR ARTHUR IJZERMAN

Op 18 maart is Afrin in Noord-Syrië in handen gevallen van Turkse strijdkrachten. Erdogan, de alleenheerser in Turkije, geeft te kennen dat dit slechts een stap is in een reeks. "We zetten dit proces voort tot de corridor van Manbij, Ayn al-Arab (Kobani), Tell Abyad, Ras al-Ayn en Kamishli volledig vernietigd is", geeft hij te kennen. De corridor waar Erdogan op doelt, is de *Democratische Federatie van Noord-Syrië*, een streek die in het Westen vooral bekendheid verwierf als Rojava. De sociale revolutie die zich in deze streek aan het voltrekken is, heeft te kampen met grote bedreigingen. Nadat de aanvallen van Islamitische Staat (IS) zijn afgeslagen, staat de volgende vijand voor de deur: Turkije. De revolutie heeft internationale steun hard nodig. Hoewel anarchisten overwegend sympathiek zijn tegenover de ontwikkelingen in Noord-Syrië, is er ook kritiek. Anarchisten hebben zo hun eigen ideeën over een sociale revolutie en de ontwikkelingen in de Noord-Syrische federatie sluiten daar lang niet altijd bij aan. Principes in de praktijk brengen levert immers flink wat dilemma's op.

Afgelopen februari organiseerde de AGN een open avond over de sociale revolutie in Noord-Syrië. Peter, een activist uit Groot-Brittannië, heeft 9 maanden als vrijwilliger doorgebracht in de regio en als leraar Engels gewerkt. Hij vertelde over zijn ervaringen en ging daarbij vooral in op de sociale kant van de revolutie. Meerdere leden van Plan C, de organisatie waar Peter bij aangesloten is, hebben een vrijwillige bijdrage geleverd aan het opbouwen van de sociale beweging. Op de open avond werden de toehoorders meegenomen in een verhaal uit eerste hand, over de ontwikkelingen in de Democratische Federatie van Noord-Syrië.

De situatie in Noord-Syrië is gemengd. Niet elk dorp, elke stad of elke wijk heeft zich aangesloten bij de revolutie. De revolutie komt van onderaf, wat concreet inhoudt dat een wijk of dorp zelf besluit of zij zich bij de revolutie aansluiten of niet. Noord-Syrië is daarmee geen uniforme streek. Bij verkiezingen in 2017 was ongeveer 88% van de bevolking voor de revolutie, maar in tegenstelling tot verkiezingsuitslagen in het Westen, houdt deze uitslag niet in dat de minderheid zich neer moet leggen bij de uitslag. Er zijn wijken of dorpen die bijvoorbeeld nog altijd voor het regime van Assad zijn. Daarnaast bestaat de bevolking van deze streek uit mensen met verschillende etniciteiten en geloofsovertuigingen. In de streek, die relatief veilig was tot de grootschalige aanval van Turkije, vinden ook mensen die gevlucht zijn voor het geweld in andere gebieden van Syrië een plek. Hoewel de sociale beweging geïnspireerd is door de Koerdische beweging , zijn zij niet de enige etniciteit in de regio. In 2011, toen de Arabische Lente Syrië bereikte, had de opstand in Noord-Syrië een sociaal en democratisch karakter. Koerden en Arabieren vonden elkaar in hun streven naar meer democratie en het bouwen van een sociale beweging. Later, toen de opstand omsloeg in een burgeroorlog, kregen de islamisten de overhand in de opstandige Arabische groeperingen. De loyaliteit van inwoners van Noord-Syrië is verdeeld, sommige niet-Koerdische inwoners hebben zich aangesloten bij de revolutie, andere hebben weer andere sympathieën. Daarnaast steunen sommige Koerden het regiem van Assad. Er is sprake van grote sociale dynamiek: de revolutie en het staatsysteem van het Syrische regiem bestaan naast elkaar, wat leidt tot onderlinge spanningen. Commissies werken aan het oplossen van spanningen en bemiddelen bij problemen.

Peter geeft een voorbeeld van de stad Qamişlo waar hij zijn werk deed. Een revolutionair georiënteerde wijk raakt slaags met een regeringsgezinde wijk en verovert een deel van die wijk. Hierdoor komt de enige bakkerij van de regeringsgezinde wijk in het revolutionaire kamp. Een ramp voor de inwoners van de verslagen wijk, want zonder bakker kunnen zij niet voorzien in hun elementaire levensbehoefte. Het revolutionaire deel heeft voldoende bakkerijen. Beraad van de commune van de revolutionaire wijk volgt en deze besluit dat zij de bakkerij terug moeten geven aan de regeringsgezinde wijk. De revolutie confronteert haar deelnemers dagelijks met dit soort dilemma's en vraagt om praktische oplossingen. Vandaar de uitspraak dat "een revolutie bestaat uit een hoop tegenstrijdigheden".

De sociale structuur in de revolutie is georganiseerd aan de hand van communes. De communes worden vernoemd naar martelaren, gevallen in de strijd tegen IS en andere vijandelijke groepen. Een commune

bestaat uit een aantal huishoudens, van zo'n 30 tot meer dan 400. Uiteraard is het makkelijker om samen besluiten te nemen als de omvang van een commune niet te groot is, het streven is naar communes van maximaal zo'n 100 huishoudens. Maar als er nog niet genoeg animo is bij de inwoners om deel te nemen in deze beslisorganen, dan is men ook tevreden als een commune een grotere omvang heeft. Als het niet lukt om de gewenste omvang in één keer te realiseren, dan werkt men eraan om een grote commune op termijn op te delen in een aantal kleinere actieve communes. De sociale revolutie komt van onderaf en volgt de mogelijkheden die er zijn, soms gevoed door idealen, dan weer vanuit pragmatische oplossingen. Van een afstand bekeken kan dat er tegenstrijdig uitzien, maar een blauwdruk voor het voltrekken van de revolutie is nu eenmaal niet beschikbaar. Dat kan niet met een beweging die zich van onderaf ontplooit. Mensen besluiten zelf of zij zich bij de revolutie aansluiten en kan niet met drang opgelegd worden.

Wil een revolutie succesvol zijn, dan zal ze mensen moeten kunnen voorzien van elementaire levensbehoeften. Noord-Syrië is een relatief arme streek. Er is weinig industrie en hoewel er grondstoffen zijn, heeft het Syrische regime de regio structureel achter gesteld door bijvoorbeeld meelmolens en olieraffinaderijen elders in het land te plaatsen. De revolutie is in het bezit van oliebronnen, maar mist de raffinaderijen om de olie te kraken tot hoogwaardige producten zoals benzine of diesel. In de regio zijn olie en brood de belangrijkste de middelen voor het levensonderhoud. De revolutie voorziet hierin door middel van het verstrekken van brood en olie, tegen een redelijke vergoeding. De verkoop van olie of brood is tegelijkertijd een manier voor de revolutie om in contact te komen met mensen die zich nog niet hebben aangesloten, een praatje te maken en geeft zo de kans om nieuwe mensen te overtuigen van de voordelen die het heeft om zich bij de revolutie aan te sluiten.

De economie is momenteel grotendeels een oorlogseconomie. 80% van het geld dat de revolutionaire beweging verdient met verkoop van olie gaat op aan de oorlog. Daarnaast functioneert in Noord-Syrië ook nog een private economie, waar kleine ondernemers hun bedrijven runnen, gebaseerd op privaat eigendom. Vanuit de revolutie wordt daarnaast geprobeerd om een coöperatieve economie op te bouwen. Zo functioneert het beetje industrie dat in de regio aanwezig is en aangesloten is bij de revolutie. Omdat er sprake is van een handelsembargo door Turkije, Irak en het Syrische regime is het bijna onmogelijk om machines te importeren, wat de productie belemmert. Smokkelen is eigenlijk alleen mogelijk voor kleinere artikelen, machines door de blokkades heen krijgen blijkt nagenoeg onmogelijk. Hierdoor is er geen andere keuze dan gebruik te maken van alles wat er aanwezig is om het dagelijks leven te laten draaien. De ideologische verschillen moeten dan overbrugd worden, de dagelijkse realiteit vraagt om pragmatische oplossingen waardoor flexibel omgegaan moet worden met principes.

De meeste indruk maakt de vrouwenbeweging in Noord-Syrië, aldus Peter. Rojava is een extreem conservatieve en 'onderontwikkelde'[1] regio. Het rollenpatroon is zeer traditioneel, de man heeft alle macht, de vrouw heeft zich daarnaar te schikken. Families leven volgens de traditionele regels en deze zijn niet zomaar veranderd. Maar de vorderingen die de revolutie maakt zijn indrukwekkend. Als een wijk of een huishouden onderdeel wordt van een commune en een bijdrage gaat leveren aan de revolutie, dan worden de aloude patronen doorbroken. Een commissie kan nooit uit enkel mannen bestaan, een commissie moet of gemend zijn, of moet volledig uit vrouwen bestaan. Dat is een harde eis die voor elke commune geldt. Hierdoor moeten mannen in een commissie rollen en werk op zich nemen die als typisch vrouwelijk worden gezien, en andersom. Binnen de revolutie is polygamie verboden, worden mannen en vrouwen geacht om gelijksoortige rollen op te pakken. Deze eisen kunnen wel opgelegd worden, ze zijn als het ware de voorwaarden om aan te kunnen sluiten bij de revolutie. De YPJ, de tak van *Volksbeschermings Eenheden* die bestaat uit enkel vrouwen, is een bekend voorbeeld van deze doorbreking van rolpatronen. In de dorpen en steden bestaan plaatselijke milities voor de verdediging tegen bedreigingen, zoals IS of vijandige milities. Ook deze bestaan met regelmaat uit vrouwen, vaak van middelbare leeftijd, die al jaren in een ondergeschikte rol in hun familie leefden en nu fier de wacht houden. Met deze veranderingen zijn de rolpatronen in huishoudens niet ineens anders, de man-vrouw verhoudingen in het openbaar zijn anders dan thuis in het gezin of de familie – het is immers altijd lastig te weten wat er zich achter de voordeur afspeelt. De kleine veranderingen in het dagelijks leven leiden echter tot een groeiend zelfbewustzijn van vrouwen en veranderen langzaam maar zeker het sociale leven. Niet in één keer, en niet zonder open te staan voor de contradicties die het dagelijks leven steeds weer als puzzelstukjes op tafel legt. Een revolutie voltrekken is je openstellen voor schijnbaar onoplosbare verschillen en deze steeds opnieuw overbruggen met één oog op het ideaal en het andere op de eisen van het dagelijks leven, het dagelijks brood.

1. De regio is structureel achtergesteld door het regiem van Assad, waardoor er nauwelijks industrie ontwikkeld werd en er weinig mogelijkheden voor scholing van de inwoners waren

Not so quiet on the Western front

DOOR L. NIEMAN

On January 10th, the French government announced the abandoning of the airport project at Notre-Dame-Des-Landes, after 40 years of hemming and hawing and thanks to a long struggle led by our comrades from the ZAD[1] who never gave up, government after government.

It is a great victory which reach and significance are still hard to gauge. However, it shows that successful resistance is possible even in a police state like the French state despite the provocation of the riot cops, the several raids they led and the sheer violence they are known for. It is possible despite the war the mainstream media waged against the Zadists. Then and now, the media have been vainly trying to pit the "good local peasant" against the "professional trouble-maker". Lastly, successful resistance has been possible despite the interests of a big construction corporation like Vinci SA[2] , showing that, against all odds, billions are worth nothing against a handful of determined people.

But the ZAD is bigger than a simple opposition to an airport and the French government knows it. It is important in our movement to acknowledge our victories, as they have become far and apart but as the ZAD in Notre-Dame-Des-Landes won a battle (a very significant one), it has not won the war.

The ZAD is an idea, it is an experience that inspired a lot of other comrades, wherever people are fighting for the preservation, the defense of certain forms of life, a certain relationship to a world made ours again. This fight is a refusal of a life made into the simulacrum of a life where, deprived of any kind of agency and responsibility towards what surrounds us, we are left with fake choices. The master of our own choosing, a lifestyle, career and an alienation of our own choosing, the cancer of your own choosing.

In Notre-Dame-Des-Landes, our comrades have chosen and have learnt to live without and against the overarching authority of the state, solving daily issues through assemblies or mediation comities, working things out together, with the kindness that a common struggle and a common goal made possible. The ZAD has been a catalyst for greater solidarities and renewed forms of struggle. When in the cities there was the urgent need to organize and provide food and shelter for refugees, this one farmer comrade from Notre-Dame-Des-Landes would bring vegetables because "if he knew people went hungry around him, it would ruin his appetite". It was, and still is, a beautiful experience although it has its imperfections, its pitfalls, it remains a source of inspiration for many.

In France alone, many ZADs popped up, in Bure (near Nancy), where the French state wants to bury high-level radioactive waste (HLRW), in Sivens against the building of a dam where Remy Fraisse was brutally murdered by the police officer Jean-Christophe Jasmain with an OF-F1 assault grenade in 2014, near Lyon against the construction of a Center Parc, against the train line between Lyon and Turin ("NO TAV") and many more.

But now the French state wants to re-establish in Notre-Dame-Des-Landes the "rule of law", that is, to evict the Zadists and destroy what has been built there so that the French Republic can be "one" again. Make no mistakes here, if the "rule of law" is brought back by the State then we have lost Notre-Dame-Des-Landes to the French State like we have lost Afrin to the Turkish state.

What is at stake here is immense, the ZAD, even all quiet after obtaining the airport project withdrawal, is an insult to the authority of the State and as such we have to cherish the insult and keep it alive. What is at stake here for the French State is to bring back the rebellious colony under the imperial yoke of the State by all means necessary. Indeed, the police does not rule out the use of armored vehicles which are usually used in law-enforcement operation overseas ("overseas"refers here mostly to the French ultramarine colonies, past and present) and the operation might be the most difficult military operation on French soil in history. An anonymous officer from the Gendarmerie (police forces made out of the military in France) confided to the newspaper Le Monde on January 12, 2018 that during the police operation of eviction "there will be wounded on both sides, even deaths". After the dismissed case of the murder of Jeremy Fraisse in Sivens, the "shared responsibility" of the student who lost his eye to a rubber bullet shot by the police during the anti-labor law movement in Nantes, the prediction of that law-

enforcement officer sounds very much like a threat to the Zadists. The “winter truce” that forbids eviction in France during winter time ended on April 1st, the day before, on March 31st, more than a thousand protesters demonstrated in Nantes to give the Empire a taste of what’s to come.

Even though several lawyers and jurists sent a letter to the French government notifying them that an eviction without fair trial was unlawful, the state secretary in charge of the ecological transition (sic) announced that “the status quo cannot last and the hand of the State will not tremble”.

Notre-Dame-Des-Landes made the state yield, but the coup de grace has yet to be delivered.

Update: This piece was written before April 9, day the French state started the eviction of the ZAD. After 29 squats evicted and destroyed, the representative of the State in the region announced the end of the operation on April 13. The police forces will stay on location until everything is “cleaned up”. However, resistance on the ZAD is still strong, people keep coming to show solidarity with the evicted, to protest and confront the police. What they destroyed can be build again, what has been evicted can be occupied again.

It is we who built these palaces and cities, here in Spain and America and everywhere. We, the workers. We can build others to take their place. And better ones. We are not in the least afraid of ruins. We are going to inherit the earth; there is not the slightest doubt about that. The bourgeoisie might blast and ruin its own world before it leaves the stage of history. We carry a new world here, in our hearts. That world is growing in this minute.

- Buenaventura Durruti

Against the Empire, against the rule of law, solidarity with Notre-Dame-Des-Landes!

ZAD PARTOUT!

1. Zone À Défendre or, “zone to defend”

2. Vinci is the largest construction company in the world and is also involved in the controversial Moscow-St Petersburg highway that is going through the Khimki Forest

Libertair sociaal centrum Havanna in maart geopend

Op 24 maart vierden anarchisten in Havanna, Cuba, de opening van hun nieuwe sociale centrum, de eerste van dit soort in het land. In de zomer van 2016 deed een activist van Observatorio Critico Cubano en Taller Libertario Alfredo Lopez (TLAL) Nijmegen aan tijdens een Tour door Europa. Zijn organisatie was in 2015 al met een crowdfundcampagne begonnen om geld bij elkaar te brengen voor de aanschaf van een pand van waaruit activiteiten zouden kunnen ontwikkelen. Dit initiatief zou hen zo’n 12.000 euro kosten, wat voor de lokale bevolking een enorm bedrag is.

Voor de activisten is het van belang om zelf een pand te bezitten vanwege hun onafhankelijke politieke activiteiten. Huren is voor hen geen optie omdat verhuurders al snel onder druk van de overheid het huurcontract zouden opzeggen en een pand direct van de overheid huren is voor hen begrijpelijkerwijs onmogelijk.

Het was voor de anarchisten in Cuba zaak het project zo snel mogelijk te realiseren. Door het aanhalen van de betrekkingen tussen de V.S. en Cuba aan het einde van Barack Obama’s presidentschap, is de Cubaanse economie deels opengesteld voor buitenlandse investeerders. Men vreest dat dit voor de vastgoedmarkt gaat betekenen dat buitenlandse investeerders massaal panden kunnen opkopen, wat prijzen zal opdrijven en lokale bewoners buiten spel zal zetten. Wat de gevolgen zullen zijn van de meer hard-line politiek van Donald Trump is nog niet duidelijk.

Met het centrum hebben de anarchisten in Cuba zich een veilige ruimte weten te verschaffen waar ze op hun eigen voorwaarden bijeen kunnen komen en publieke activiteiten kunnen ontwikkelen. “De plek zal ruimte bieden voor activiteiten als conferenties, vergaderingen, gemeenschappelijk eten, feest en muziek, tentoonstellingen […] etc.” De plek wordt de thuisbasis zijn voor het anarchistische TLAL en zal tevens een radicale bibliotheek krijgen. “[Het nieuwe centrum] is van belang voor de versterking van onze kritische, antikapitalistische en antiautoritaire ideeën en activiteiten […]” “Nu de grenzen geopend zijn, komen er nieuwe mogelijkheden en gevaren op Cuba af die zich steeds duidelijker aftekenen in het dagelijks leven.”

Wij willen onze kameraden in Cuba onze warme felicitaties sturen, die met dit project een nieuwe stap hebben weten te zetten voor hun beweging.

'Stop the War on Migrants'

Protest tegen wapen- en 'beveiligings'industrie

Het nieuwe initiatief InEUmanity-NL startte begin dit jaar met de campagne 'Stop the War on Migrants'. Deze campagne richt zich op de militarisering van de Europese grensbewaking en hoe de militaire- en beveiligingsindustrie daaraan verdienen. De deels Nederlandse wapenbedrijven Thales en Airbus zijn grote spelers op deze markt.

De Europese Unie behandelt migratie als een bedreiging voor de veiligheid die met militaire middelen aangepakt moet worden, zowel aan de Europese buitengrenzen als in derde landen. Dit betekent: krijgsmachten stationeren aan grenzen, hekken (met allerlei surveillance- en detectietechnologie) bouwen, gebruik van militaire middelen door grenspolitie in diverse landen, (para)militaire maritieme operaties van Frontex in de Middellandse Zee, een militaire grensbewakingsmissie voor de kust van Libië en het leveren van materieel voor grensbewaking in derde landen.

De Europese militaire- en beveiligings-industrie heeft veel invloed gehad op het Europese migratiebeleid. Grote wapen- en technologiebedrijven als Airbus, Thales, Leonardo (Italië) en Indra (Spanje) spelen in deze lobby een grote rol en maken enorme winst ten koste van vluchtelingen en migranten. Tegelijkertijd leveren deze bedrijven de wapens waarmee oorlog en repressie, waarvoor mensen moeten vluchten, worden gevoerd.

De gevolgen van de steeds strengere grensbeleid zijn voor vluchtelingen desastreus: mensen worden geconfronteerd met meer geweld, ze moeten gevaarlijkere vluchtroutes kiezen waardoor relatief gezien meer mensen omkomen, ze komen klem te zitten in gevaarlijke en moeilijke omstandigheden of eindigen in gevangenissen en/of op deportatievluchten. Tegelijkertijd draagt het Europees beleid om vluchtelingen als een bedreiging af te schilderen, bij aan een groeiend nationalisme, racisme en islamofobie.

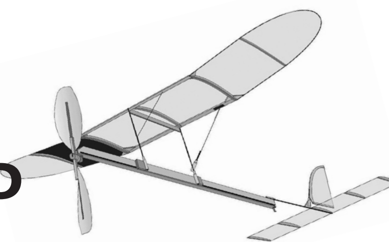
InEUmanity-NL heeft in het kader van de nieuwe campagne op diverse plaatsen informatiebijeenkomsten gehouden. Eind februari vond een picketline plaats tegen de deelname van Thales en Airbus aan de bedrijvendagen op de Technische Universiteit Delft. Ondanks de overspannen reactie van de politie op een paar spandoeken en het uitdelen van flyers, werd de discussie over de samenwerking met deze bedrijven op de universiteit door de actie enigszins aangezwengeld. Toen een vertegenwoordiger van Airbus een maand later een praatje kwam houden op de Universiteit Leiden namen Doorbraak en FAVON (Federatie van Afghaanse Vluchtelingen Organisaties in Nederland) het voortouw om hiertegen protest aan te tekenen.

Airbus, dat om belastingredenen het hoofdkantoor in Nederland (Leiden) heeft, houdt elk jaar haar algemene aandeelhoudersvergadering in Amsterdam. Hierbij is steevast een door Stop Wapenhandel georganiseerde picketline voor de deur. Tijdens de vergadering van dit jaar, op woensdag 11 april, vonden een doodligactie en theatrale demonstratie plaats. Hiermee stelde de campagne 'Stop the War on Migrants' aan de orde dat Airbus de winst van zijn dodelijke zaken viert, maar niet spreekt over het stijgende aantal sterfgevallen in de Middellandse Zee, het Midden-Oosten en Afrika waar hun producten worden gebruikt.

De campagne loopt door, met meer bijeenkomsten en acties.

Voor meer informatie:
ineumanity-nl@riseup.net
https://stopthewaronmigrants.noblogs.org
Facebook: Stop the War on Migrants

Verzet binnen de wetenschap

Tegen de instrumentalisering door wapenindustrie

Hoewel de nodige tech-bedrijven zonder schroom voor de wapenindustrie werken, is er wel degelijk ook verzet tegen dergelijke ontwikkelingen. In Zuid-Korea hebben een 50-tal hoogleraren uit verschillende landen zich kritisch uitgelaten over de samenwerking van de onderzoeksuniversiteit KAIST met het Koreaanse militair-industrieel bedrijf Hanwha Systems bij de ontwikkeling van autonome wapensystemen. De wetenschappers zeggen de universiteit te boycotten totdat de directeur afstand neemt van het project. Onder de ondertekenaars van de open brief aan KAIST is ook Antal van den Bosch van de Radboud Universiteit Nijmegen.

In de brief stellen de wetenschappers dat de wapensystemen (ook wel 'killer robots' genoemd) het makkelijker maken om op grote schaal oorlog te voeren. Ze zouden een "doos van Pandora zijn die moeilijk weer te sluiten is als ze eenmaal is geopend." De hoogleraren zijn van mening dat de mensheid er ook voor kan kiezen om de autonome wapens simpelweg niet te ontwikkelen.

Begin april protesteerden ook ruim 3100 medewerkers van Google via een brief in The New York Times tegen de ontwikkeling van een softwareproject van het tech-bedrijf Google, waarbij via machinelearning videobeelden voor militaire doeleinden kunnen worden geïnterpreteerd. Ook hier geldt dat de betrokken medewerkers zich zorgen maken dat hun inspanningen uiteindelijk gebruikt worden voor oorlogsvoering. Hoewel een woordvoerder van Google stelt dat de technologie niet direct voor drones of autonome wapens wordt gebruikt, stellen de medewerkers dat het niet duidelijk is wat het Amerikaanse ministerie van defensie uiteindelijk met deze technologie doet. De groep Google-medewerkers wil dat Google een beleid hanteert dat garandeert dat "er nooit oorlogstechnologie wordt gebouwd" door het bedrijf.

Sail Ameriane ben Amerzaine, Mohamed (1894-1953)

BRON ORGANISE! #58 - MAGAZINE VAN DE ANARCHIST FEDERATION IN GROOT BRITANNIË

Hieronder volgt het portret van Sail Mohamed, een belangrijk anarchistisch activist uit Kabylie, Algerije. Kabylie ligt in het Rifgebergte in Algerije en is het thuis van de Tamazingh, een Berbervolk. Geïnspireerd door een sterke horizontale traditie heeft de bevolking van de regio zich door de geschiedenis heen verzet tegen verschillende pogingen tot onderwerping: tegen islamitische overheersing door Arabieren, koloniale bezetting door Frankrijk en later ook tegen die van de Algerijnse centrale regering. Door deze strijd om autonomie en zelfbestuur heeft de regio ook verbindingen met het anarchisme en heeft zo de nodige anarchistische militanten voortgebracht: Sail Mohamed was één van hen. Mohamed, die later vooral vanuit Frankrijk actief was, heeft zich gedurende zijn leven zich ontwikkeld tot een internationalistische militant die zich hard maakte voor de dekolonisatie van Noord-Afrika. Ten tijde van de Spaanse Burgeroorlog sloot hij zich aan bij de Durrutti Colonne om het verzet tegen de fascisten van Franco te ondersteunen. Hieronder volgt zijn biografie:

Sail Mohamed Ameriane ben Amerzainee

geboren 14 oktober 1894 in Tarbeit-Beni-Ouglis, Kabylie, Algerije – gestorven april 1953.

Zoals vele Algerijnen ontving Sail Mohamed weinig onderwijs. Van beroep automonteur, had hij zijn hele leven een sterke interesse voor cultuur en deed veel moeite om zichzelf te scholen. Hij kwam van een Moslim-Berber achtergrond, maar werd een overtuigd atheïst. Op jonge leeftijd werd hij tijdens de Eerste Wereldoorlog gevangengezet vanwege insubordinatie en vervolgens vanwege zijn desertie uit het Franse leger. Zijn sympathie voor het anarchisme ontwikkelde zich al in deze periode.

Aan het einde van de Eerste Wereldoorlog, sloot Mohamed zich, bij de wederopbouw van de anarchistische beweging, aan bij Union Anarchiste (UA). In 1923 richtte hij samen met zijn vriend Sliman Kiouane, een zanger, het Comité de défense des indigènes algériens (Comité voor de Verdediging van Inheemse Algerijnen) op. In zijn eerste artikelen uitte hij scherpe kritiek op de koloniale uitbuiting en armoede van zijn tijd en ontwikkelde zich tot een expert van de situatie in Noord-Afrika. Mohamed organiseerde bijeenkomsten met verschillende anarchistische groepen van het 17de arrondissement van Parijs. Daar sprak hij in zowel Frans als Arabisch over de uitbuiting van Noord-Afrika. Uiteindelijk zette Mohamed een anarchistische groep op in Aulnay-sous-bois en werd één van hun meest succesvolle activisten.

In 1929 werd hij de secretaris van een nieuw comité: het Verdedigingscomité van Algerijnen tegen het Provocatieve Jubileum) (Frankrijk bereidde op dat moment de viering voor ter ere van het jubileum van de koloniale bezetting van Algerije op 5 juli 1830). Alle takken van de anarchistische beweging, de UA, de anarcho-syndicalistische vakbond Confederation Generale du Travail Syndicaliste-Revolutionairre (CGT-SR), en de Association de Federalistes Anarchistes verwierpen het “moordende kolonialisme - een bloederige maskerade.” Ze schreven samen een statement onder de titel “Civilisatie? Vooruitgang? Wij zeggen, Moord!” Hierop trad Mohamed uiteindelijk toe tot de CGT-SR, waarbinnen hij de Sectie van Inheemse Algerijnen oprichtte. Het jaar daarop, met de Koloniale Tenttoonstelling in Parijs, werd de campagne tegen kolonialisme nieuw leven ingeblazen. Mohamed had hierbij een voortrekkersrol.

‘Sociale Ontwaking’

In januari 1932 werd Mohamed de voorzitter van L’Eveil Social, le journal du peuple (Sociale Ontwaking, de krant voor het volk). Vanwege een antimilitaristisch artikel in deze krant werd hij vervolgd voor “opruiing tot ongehoorzaamheid door het leger.” Secour Rouge International, een satellietorganisatie van de Communistische Partij, wilde hem ondersteunen, maar hij sloeg dit af in naam van de slachtoffers van het stalinisme.

In 1934 speelde vervolgens de zogenaamde “Sail Mohamed Affaire”. Een demonstratie van het fascistische en anti-semitische Ligues op 6 februari 1934 zorgde voor onrust in de arbeidersbeweging. Mohammed begon hierop wapens te verzamelen en verborg deze. Op 3 maart werd hij gearresteerd voor het “dragen van verboden wapens.” De Communistische Partij viel hem af door hem als “agent-provocateur” te bestempelen, de bredere arbeidersbeweging steunde hem echter. Mohammed werd uiteindelijk tot een maand gevangenisstraf veroordeeld wegens het wapenbezit. Vervolgens kreeg hij nog een maand extra voor het “verzamelen

Sail Mohamed: voorste rij, midden.

van oorlogswapens”. Uiteindelijk zat hij 4 maanden in de gevangenis – twee maanden langer dan waar hij voor veroordeeld was. Na zijn vrijlating pakte hij zijn activiteiten weer op en nam deel aan debatten over de richting die de anarchistische beweging op moest gaan.

In deze periode ging de krant L’Eveil Social samen met Terre Libre (Vrije Aarde), krant van Aliance Libre des Anarchistes du Midi (zie hiervoor Paul Roussenq). Mohamed was verantwoordelijk voor de Noord-Afrikaanse uitgave van de krant. Via oproepen in verschillende anarchistische periodieken probeerde hij een anarchistische groep van inheemse Algerijnen op te zetten terwijl hij ondertussen actief bleef voor Union Anarchiste.

Militanten van de Durruti Colonne tijdens de Spaanse burgeroorlog en revolutie.

Vrijwilliger in de Spaanse Burgeroorlog en Revolutie

Na de staatsgreep van de fascistische generaal Francisco Franco in Spanje, sloot Mohamed zich in september 1936 aan bij de Sebastian Faure Centurie, de Franstalige sectie van de anarchistische en antifascistische Durruti Kolonne. Hij schreef in deze periode veel brieven over de situatie van de anarchistische beweging en de zich ontplooiende sociale revolutie in Spanje. Na twee maanden raakte hij echter in november 1936 gewond aan zijn hand en keerde terug naar Frankrijk.

Nadat Mohamed van zijn verwondingen hersteld was, organiseerde hij verschillende conferenties over de verworvenheden van de Spaanse Revolutie en nam deel aan veel van de demonstraties ter ondersteuning van deze revolutie.

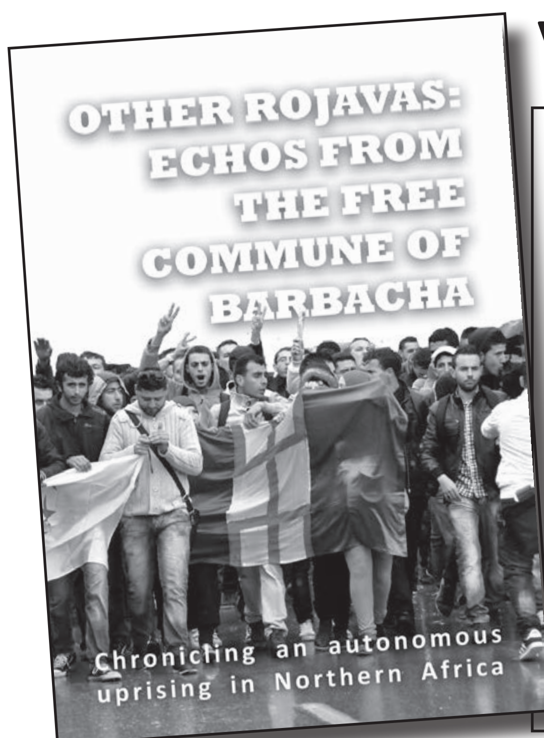
Vervolging

Ook nam hij deel aan een bijeenkomst van revolutionairen in Parijs om protest aan te tekenen tegen het verbod op de krant Roile Nord Africaine, waarvan Messali Hadj de redacteur was. De bijeenkomst stond naast het verbod op de krant ook in het teken van de onderdrukking van demonstraties in Tunesië. Bij protesten tegen de koloniale overheersing in het land waren 16 doden gevallen. Wederom werd Mohamed gearresteerd voor “provocatie van het leger”. In 1938 werd hij hiervoor tot 18 maanden gevangenisstraf veroordeeld.

Aan het begin van de Tweede Wereldoorlog werd hij wederom gearresteerd en uiteindelijk in een concentratiekamp in Riom (Frankrijk) opgesloten. Zijn enorme bibliotheek werd bij een inval in beslag genomen. Hij wist uiteindelijk te ontsnappen, vervalste papieren en ging ondergronds tijdens de bezetting.

Vanaf 1944 werkte Mohamed met anderen aan de wederopbouw van de anarchistische beweging. Na de bevrijding van Frankrijk van de Nazi’s zette hij de Aulnay-sous-Boisgroep weer op en trachtte ook het comité van Algerijnse anarchisten nieuw leven in te blazen. In Le Libertaire (De Libertair), weekblad van de Federation Anarchiste, schreef hij een column over de situatie in Algerije. Ook produceerde hij een reeks artikelen over de “Cavalerie van de Inheemse Algerijnen.”

Uiteindelijk stief Sail Mohamed in april 1953 op 59-jarige leeftijd. Op zijn begrafenis sprak George Fontenis om hem de laatste eer te bewijzen.

VERDER LEZEN

Other Rojavas: Echos from the Free Commune of Barbacha

In deze brochure, vertaald door CrimethInc., verteld Matouf Tarlacrea over zijn hedendaagse ervaringen in de autonome regio Kabylie in het Rifgebergte in het noorden van Algerije. In de regio vonden in 2012 en 2014 grote opstanden plaats tegen de centrale regering van Algerije.

De bevolking van de regio strijdt voor het behoud van hun cultuur en voor de doorvoering van zelfbestuur in de regio. Talacrea geeft hierbij inzicht in de voorgeschiedenis van het conflict, interviewt een aantal mensen die betrokken waren bij de opstanden en geeft door middel van verschillende communiqués inzicht in de politieke eisen van de Tamazight-beweging. Other Rojavas toont dat er naast Rojava nog meer regio’s in de wereld zijn die hun autonomie verdedigen en structuren van zelforganisatie opbouwen.

Matouf Tarlacrea, Other Rojavas - Echos from the free commune of Barbacha, CrimethInc. 2017 (origineel Échos de la Commune libre de Barbacha, 2014)
Tevens verkrijgbaar in onze boekenstand!

De militante geschiedenis van Rusland: boeren en Kozakken in opstand

DOOR PETER STORM

Wie in radicale kringen over Rusland spreekt, heeft het al gauw over 1917. De Russische revolutie, Lenin en zijn Bolsjewieken aan het hoofd van de Oktoberrevolutie. De *Raden van Arbeiders-, Boeren- en Soldatenafgevaardigden,* oftewel Sovjets uit wiens naam die Bolsjewieken de macht grepen, en die door die Bolsjewieken later werden verstikt ten gunste van autoritaire partijmacht. Makhno en zijn anarchisten die streden, zowel tegen ieder herstel van het oude regime als tegen die Bolsjewistische partijmacht. Kronstadt, waar arbeiders en matrozen nog éénmaal opstonden om de macht van vrije sovjets te bepleiten, om door de nieuwe Bolsjewistische heersers verpletterd te worden. Vertrouwde namen en begrippen in anarchistische literatuur, en terecht.

Buzulukov, Stenka Razin in Saratov, 1952

Maar er zijn oudere tradities van verzet in het eeuwenoude Russische rijk. Tradities waar latere revolutionairen op teruggrepen en voortbouwden, maar waar we eigenlijk weinig over lezen en horen. Dit terwijl het gaat om tragische glorie van mensen die vochten tegen onvrijheid en onrecht, en die strijd veelal met hun leven moesten bekopen: Stenka Razin en zijn opstandige Kozakken in de zeventiende eeuw en de gigantische boerenopstand van aanvoerder Poegatsjev bijvoorbeeld.

Rusland was in de zeventiende eeuw een keizerrijk in opkomst. Een vorst, later keizer of tsaar genoemd, was absolute heerser. Hij ondervond daarbij steun van de orthodoxe kerk die vroomheid en gehoorzaamheid predikte. Grootgrondbezitters hadden landgoederen met boeren die voor die bezitters werkten. De topfunctionarissen van de vorst kwamen voort uit de families van de machtige landheren, de bojaren. Grootgrondbezitters waren deel van een aristocratie die, samen met de vorst, de maatschappij zeer hardhandig domineerde. Hof en aristocraten hielden zich bezig met oorlog, landsbestuur, met eindeloze feesten, en het wedijveren om de hoogste macht. De intriges bereikten een vaak bloedig hoogtepunt als de tsaar was overleden en er een nieuwe moest komen.

Dit machtsspel vond plaats in de top, op basis van rijkdommen die uit de boeren werden geperst. Boeren hadden steeds meer vrijheden verloren en waren inmiddels lijfeigenen geworden. Ze hoorden bij de landgoederen. Die landgoederen waren aanvankelijk formeel vorstelijk bezit en bij de landheren in bruikleen. Gaandeweg werd die bruikleen veranderd in volledig eigendomsrecht, inclusief de beschikking over de boeren die er werkten. Het heette lijfeigenschap, maar was nauwelijks van slavernij te onderscheiden. Boeren werden naarmate de neiging van boeren om te ontsnappen groeide, des te hardhandiger aan het land en de landheer vastgeklonken en als kolonist in Siberië te gaan leven. Door pure dwang verwierven de landheren de beschikking over de arbeid die deze boeren gedwongen leverden. Straatarm, rechteloos, ploeterend voor aristocratie en vorst: dat was het boerenbestaan. Als een aristocraat een lijfeigene doodde op het landgoed van een andere aristocraat, dan was dat geen probleem, zolang hij die andere aristocraat maar schadeloos stelde voor het verlies van diens 'eigendom'.

De vorst beschikte over een leger, geleid door aristocraten en gevuld door lijfeigenen. Om internationaal mee te kunnen doen in het machtsspel was dit leger niet alleen nodig, het moest ook worden gemoderniseerd. Dat was de drijfveer van tsaren als Peter de Grote en Catharina de Grote om de maatschappij te moderniseren. Dat deden ze o.a. door de wetenschap en techniek te stimuleren. De hiërarchie, de aristocratische macht en het lijfeigenschap als basis van het hele bouwwerk werd echter in stand gehouden. Sterker nog, die werd verstevigd. Het recht van grondbezitters jegens lijfeigenen werd steeds stringenter, steeds absoluter. En dat riep natuurlijk verzet op.

Dit verzet kwam herhaaldelijk van Kozakken. In 1917 stonden Kozakken bekend als de cavaleristen van de Tsaar die vergeefs ingezet werden om de revolutie neer te slaan. Maar Kozakken waren niet zonder meer gezagsgetrouw. Het betrof in de zeventiende eeuw gemeenschappen van ruiters, veehouders, soms vissers en zelfs piraten op de grote rivieren. Ze hadden verregaande autonomie in gemeenschappen die min of meer democratisch bestuurd werden door gekozen vergaderingen en een gekozen hoofdman. Ze dienden de staat als grensbewakingseenheden in Zuid-Rusland en verwachtten daar respect en handhaving van hun autonome rechten voor terug. Als het daar volgens hen aan schortte grepen

ze echter naar de wapens.

Stenka Razin, aanvoerder van de Kozakken, vond dat het daar aan schortte en begon in 1667 een opstand door een konvooi met schepen van de tsaar en andere hoge functionarissen aan te vallen. Weerspannige gezagsdragers verdwenen in de rivier. Anderen nodigde hij uit om met de opstand mee te doen. “Ik ga alleen de bojaren en de rijke edelen bevechten. Wat de armen en de steppenbewoners betreft: hen zal ik als broeders behandelen”, zo zou hij hebben verklaard.[1] Al snel was er onder zijn leiding een aanzwellend leger van Kozakken, arme boeren en dissidente gelovigen dat grondbezitters, rijken en functionarissen van het gezag bloedig belaagde. Grootgrondbezitters en gezagsdragers werden vermoord, soms eerst gefolterd. Diepe verbittering ontlaadde zich in de wraak van de getergde armen tegen nu wankelende rijken en machtigen. “Overal sloten mensen zich aan. Zoals zo vaak was gebeurd waren dat vooral de eenvoudige lieden. Wanneer de Kozakken zich aan de muren vertoonden, grepen velen in de stad naar de wapenen en vielen de verdedigers in de rug aan. Ze heetten hun bevrijders welkom met brood en zout. Rechters en ambtenaren werden terechtgesteld, bezittingen in beslag genomen en gevangenen vrijgelaten. Samen met de kozakken verbrandden ze de [eigendoms]documenten. Ze waren het met elkaar eens dat ze nooit en te nimmer meer belasting zouden betalen.”[2]

De revolte van Razin slaagde erin Zuid-Rusland in een reeks steden in te nemen, waaronder Astrakhan. Zijn leger zwol aan tot twintigduizend strijders. Waar de opstand won, vestigde zich een bestuur dat enigszins op het Kozakken-zelfbestuur leek. Sterke man was echter wel Stenka Razin zelf, van libertaire toestanden kunnen we niet spreken. Hij keerde zich ook niet frontaal tegen de tsaar zelf, maar tegen diens dienaren die het volk vertrapten. Het was echter wel degelijk een klassenoorlog van onderaf tegen de elite.

De opstand werd aangedreven door de enthousiaste woede van de arme mensen. Maar de legers van Stenka Razin waren slecht bewapend. Ze moesten het opnemen tegen de troepen van de tsaar die veel beter bewapend waren. In 1670 mislukten herhaaldelijke pogingen om Simbirsk via bestorming in handen te krijgen en gezagsgetrouwe troepen behaalden steeds meer successen. Waar zij wonnen was de repressie verschrikkelijk. “Honderden dorpen gingen in vlammen op. Op de rivieren waren wekenlang schepen met stervenden te zien of dode gevangenen die een afschuwelijke dood waren gestorven.”[3] In maart 1671 kreeg het gezag Stenka Razin in handen. Hij werd 4 dagen gefolterd en uiteindelijk bruut vermoord.

In 1773, gebeurde er iets soortgelijks. Kozakkenhoofdman Poegatsjev gaf zich uit voor zoekgeraakte troonopvolger en noemde zichzelf Tsaar Peter III. Ook hij voerde een leger van Kozakken en lijfeigenen aan. Poegatsjev zegde zijn aanhang onder meer “het herstel van oude rechten, de afschaffing van de lijfeigenschap, minder belastingen, een vrij verkozen hetman [Kozakken-aanvoerder] en zo meer”[4] toe. “Hoewel de doelstellingen van de opstand veranderlijk en vaag waren, werd deze duidelijk aangedreven door druk van beneden af die gericht was op het herstel van de autonomie voor de Kozakken en het beëindigen van de lijfeigenschap en op herverdeling van de grond onder de boeren.”[5] Poegatsjev hield er zelf trouwens wel een soort harem op na, en met zijn overwinning zou van de beloofde vrijheid wel eens vrij weinig terecht gekomen kunnen zijn. Het doet aan de heroïsche strijd van de dappere arme boeren en Kozakken echter niets af, noch aan de rechtmatigheid van hun verlangens.

Ook met Poegatsjevs rebellie liep het slecht af. “In 1775 werd hij door zijn in het nauw gedreven aanhangers uitgeleverd aan de autoriteiten, die hem in een ijzeren kooi naar Moskou vervoerden en daar terechtstelden. Het was nu de beurt aan de regeringstroepen om onder de boeren een bloedbad aan te richten.”[6] Zo eindigde dus ook de tweede grote opstand van boeren en Kozakken. Hun namen verdienen niet vergeten te worden. Het vrije en waardige leven waarvoor zij onder aanvoering van Poegatsjev en Stenka Razin opkwamen, vochten en stierven... dat leven blijft het waard om voor te strijden.

1. Karsten Alnaes, “De geschiedenis van Europa: 1600-1800: Bezetenheid”, (Amsterdam/Antwerpen, vertaald uit het Noors, origineel Oslo 2004), pagina 440.

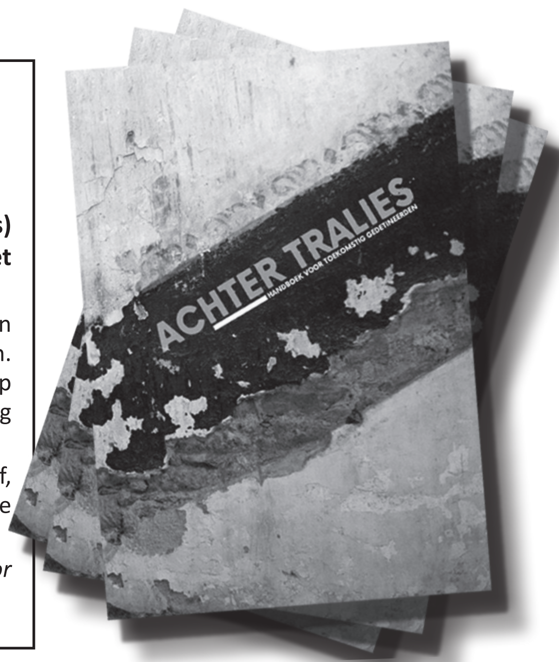
2. idem, 447

3. idem, 454

4. Raymond Detrez, “Rusland – een geschiedenis”, (Antwerpen/ Utrecht 2015, pag. 195

5. Jonathan I. Israel, “Democratische verlichting – Filosofie, revolutie en mensenrechten 1750/1790 (Franeker 2015, vertaald uit het Engels, origineel Oxford 2011)), 745

6. Raymond Detrez, als in noot 4, pagina 195

Review: Black Sails

DOOR TOMMY RYAN

Eens in de zoveel tijd vindt een bepaald thema een opleving, zo ook het thema 'piraten'. In literatuur en in strips kent het thema piraten uiteraard al een lange traditie. 15 jaar geleden kwam Disney met het succesvolle Pirates of the Caribbean: The curse of the Black Pearl. Ubi Softs gamereeks Assasin's Creed kwam met een piratenverhaal genaamd Black Flag. In 2014 verscheen het eerste seizoen van Black Sails, een serie die het, net als Assasin's Creed Black Flag, over een andere boeg probeerde te gooien dan de fantasierijke romans, strips en komische actiefilms. De serie schept een geloofwaardige en bij vlagen grimmige wereld die de nodige parallellen met de werkelijkheid vertoont.

Black Sails is deels gebaseerd op Robert Louis Stevensons Treasure Island (vert. Schateiland) en vertelt het verhaal dat voorafgaat aan het boek. De serie speelt zich af rond het stadje Nassau op New Providence Island in de Cariben en draait onder om andere kapitein Flint, Charles Vain, Eleanor Guthrie, Jack Rackham, Ann Bonny, Billy Bones, Long John Silver, gouverneur Woodes Rogers en later ook Madi. Na een gematigd succes van het eerste seizoen kreeg de serie uiteindelijk nog 3 extra seizoenen, die naar mijn idee uiteindelijk het succes van de serie bepaalden.

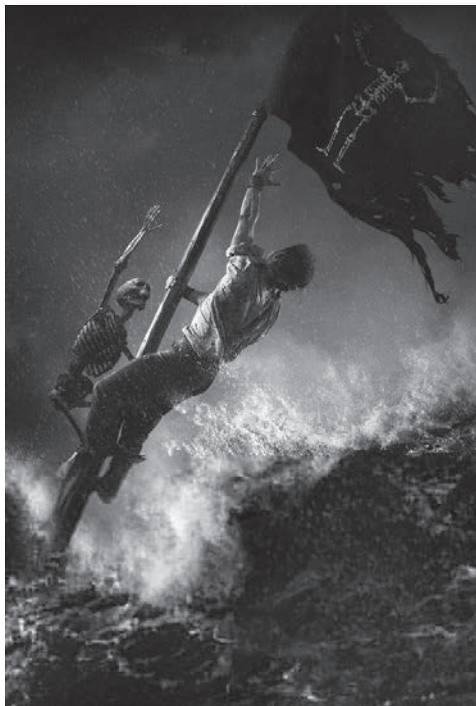
Het eerste seizoen volgt nog een standaard patroon van seks, misbruik en geweld dat we in zo veel series terugzien. Hoewel het eerste seizoen bij vlagen erg spannend is, wisselden seks en seksueel misbruik elkaar soms op zo'n ongeloofwaardige en ongepaste manier af dat ik bijna was afgehaakt. Ware het niet dat iemand me vertelde dat dit in de latere afleveringen en daaropvolgende seizoenen anders zou zijn en de politieke lading een interessante wending zou nemen. Niets was minder waar. De latere seizoenen geven Black Sails de volwassen wending die de serie nodig had, en waarbij het verzet tegen koloniale overheersing centraal komt te staan.

De serie draait om een op 'idealistische' verlichtingsideeën gebaseerd plan om, in tegenstelling tot de gebruikelijke bloederige manier, de opstandige Britse kolonie New Providence via een algehele amnestie weer onder controle van de Britse Kroon te brengen. Dit plan wordt door de Britse machthebbers echter afgewezen en de idealisten verdwijnen in de gevangenis.

Kapitein Flint, oorspronkelijk betrokken bij dit plot, weet hieraan echter te ontkomen. Hij heeft de donkere kant van de Engelse Kroon inmiddels aan den lijve ondervonden en heeft zich aangesloten bij de piraten en voert een bittere strijd tegen de koloniale overheersing. Terwijl het leger van de Engelse Kroon nadert, wedijveren ondertussen de piraten en tussenhandelaren op het eiland om rijkdom en macht. Willen zij zich staande houden, dan zullen ze hun verantwoordelijkheid moeten nemen en hun belangen gelijk moeten schakelen.

"DE LATERE SEIZOENEN GEVEN BLACK SAILS DE VOLWASSEN WENDING DIE DE SERIE NODIG HAD"

In Black Sails komt het thema slavernij ook uitgebreid aan de orde, en wel op alle ongemakkelijke manieren die je jezelf kunt voorstellen. In eerste instantie overmeesteren de piraten, soms niet meer dan opportunistische struikrovers op zee, onder meer boten met slaven en verhandelen deze slaven alsof het gewone handelswaar is. Deze handelswijze wordt door sommige radicalen echter ter discussie gesteld. Later in de serie volgt tevens een strategisch verbond tussen de piraten en de Maroons – weggelopen slaven die een eigen bestaan proberen op te bouwen. Door dit verbond komt het belang van radicalisme, integriteit en solidariteit sterk naar voren en laat zien hoe de verschillende maatschappelijke posities ook andere soorten kwetsbaarheden met zich mee brengen. Kwetsbaarheden waarmee rekening gehouden dient te worden wil de brosse alliantie tussen de overwegend witte piraten en de zwarte slaven standhouden, zodat zij gezamelijk voor eens en voor altijd de Britse Kroon buiten de deur kunnen houden.

De manier waarop de koloniale grootmachten gezamenlijk proberen het onafhankelijke Nassau koste wat kost te torpederen om de 'civilisatie' te redden, loopt als een rode draad door onze geschiedenis. De angst dat een onafhankelijke staat waar slaven en piraten vrij kunnen leven anderen zou kunnen inspireren, maakt dat voor de grootmachten alle middelen geoorloofd zijn bij hun poging om deze hoop met de grond gelijk te maken.

De schrijver volgt voor het slot wat dat betreft het voorbeeld van de koloniale machten, en drijft op ongeloofwaardige wijze de fictieve tegenstelling tussen liefde en politieke idealen op de spits. Ik had gehoopt dat de makers van de serie de moed hadden om een creatiever einde voor de serie te creëren dat meer tot de verbeelding zou spreken. Uiteindelijk is de serie spannend en historisch interessant. Toch stelde het einde me enigszins teleur. Of je die teleurstelling deelt, dat laat ik aan jou als kijker over...

Woordzoeker

J	I	D	E	M	O	C	R	A	A	T	G	T	S
J	B	V	O	I	N	D	D	O	E	E	E	A	I
K	P	U	E	D	O	P	L	P	I	M	N	A	O
A	L	O	R	D	S	S	A	S	T	S	T	H	E
P	A	R	L	E	M	E	N	T	A	I	R	C	G
I	T	A	G	N	A	S	A	A	P	N	I	R	R
T	F	N	B	K	C	U	R	N	I	I	F	A	U
A	O	T	T	L	H	V	C	D	C	M	I	I	O
L	R	I	I	A	T	O	H	R	N	E	C	R	B
I	M	F	N	S	G	L	I	G	A	F	A	T	E
S	I	A	F	S	E	K	E	L	M	T	T	A	I
M	S	C	I	E	V	R	I	J	E	T	I	P	E
E	M	S	I	L	A	R	E	B	I	L	O	E	N
E	E	I	H	C	R	A	R	E	I	H	N	R	D

horizontaal, verticaal, diagonaal, achterstevoren

ANARCHIE
ANTIFA
BOURGEOIS
BUREAUCRATIE
DEMOCRAAT
EMANCIPATIE
FEMINISME

GENTRIFICATION
HIËRARCHIE
KAPITALISME
LGBT
MACHT
MIDDENKLASSE
NEOLIBERALISME

OPSTAND
PARLEMENTAIR
PATRIARCHAAT
PLATFORMISME
VOLK
VRIJ

_ _ _   _ _ _ _   _ _   _ _ _ _ _ _ _ _ _ ,

_ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ !

Over Anarchistische Groep Nijmegen

Anarchistische Groep Nijmegen (AGN) is een revolutionaire anarchistische organisatie, opgericht in 2009. Wij hebben ons als groep georganiseerd omdat we de overtuiging delen dat een omwenteling van de huidige maatschappij en diens politiek noodzakelijk is.

Als AGN nemen we deel aan campagnes voor sociale, ecologische en economische gerechtigheid. Op deze manier werken wij aan de ontwikkeling en de verspreiding van anarchistische uitgangspunten als vrijheid en gelijkwaardigheid door middel van zelfbestuur, wederzijdse hulp en directe actie. Volgens ons is de actieve deelname in de strijd voor een rechtvaardigere en gelijkere samenleving de beste manier om anarchistische ideeën concreet en bekend te maken. Om deze reden zijn leden van onze groep dan ook actief op vele verschillende fronten: de strijd om het onderwijs, gezondheidszorg, arbeid, vrouwenstrijd, antiracisme en antifascisme, vluchtelingen- en gevangenenondersteuning.

Als onderdeel van onze grotere strijd tegen de onderdrukking door kapitalisme en staat, nemen we een scherpe positie in tegen opvattingen die ongelijkheid versterken en een vrije en gelijkwaardige samenleving in de weg staan.

We zijn zowel lokaal, landelijk als internationaal verbonden met verschillende andere anarchistische, antifascistische en maatschappelijke organisaties. We organiseren acties, demonstraties, informatie- en discussiebijeenkomsten, filmavonden, werken aan doorontwikkeling van de anarchistische theorie in de huidige actualiteit en geven met enige regelmaat onze krant inBeweging uit.

Wil je actief worden? Of blijf je graag op de hoogte van onze activiteiten? Neem dan contact met ons op via agn@riseup.net

Post stuur je naar: Tweede Walstraat 21, 6511 LN, Nijmegen t.a.v. de AGN

Revolutionair Woordenboek

Te vinden op anarchisme.nl

Klasse:

klas-se (de; zn., -n);

In de sociaal-economische ordering van de samenleving de definitie van de verschillende treden van de trap - bijv. heersende of werkende klasse. De klassen zelf zijn echter geen homogene groepen. Ook binnen de klasse kunnen ongelijkheden bestaan, zoals de man-vrouw verhouding of door racisme. Klasse is daarmee wel een belangrijke factor om in acht te nemen bij het bekijken van de sociale ongelijkheid maar zeker niet allesomvattend.

Arbeider:

ar-bei-der (de; zn. -s);

Persoon die zijn of haar arbeid verkoopt voor een loon en daarmee in dienst is van een ander. Dit kan zowel fysieke als intellectuele arbeid zijn. Door het stereotype beeld van de arbeider in een blauwe overal, de verandering van productie en moderne arbeidswetgeving rondom bijv. flexcontracten, payrolling en ZZP-schap (Zelfstandige Zonder Personeel), wordt de zelfidentificatie te behoren tot de arbeidersklasse sterk vertroebeld. In het Engels wordt het onderscheid gemaakt tussen ‘blue-collar worker’ (fysieke arbeid) en ‘white-collar worker’ (intellectuele arbeid).

Wilde staking:

wil-de sta-king (de; zn., samenstelling; Eng. wildcat strike);

Een staking die niet is ‘goedgekeurd’ door de vakbond of die niet plaats vind onder de vlag van een erkende vakvereniging - meestal spontaan georganiseerd door ontevreden werknemers.

Kolonialisme:

ko-lo-ni-a-lis-me (het; zn., -isme);

“De grond waarop jij op leeft is nu van mij; jij werkt nu voor mij; jij bent nu van mij.” In de geschiedenis reisden legers naar verre gebieden om land en bevolking met bruut geweld te onderwerpen en voor hen rijkdommen te laten vergaren. Dit van Noord- en Zuid-Amerika tot Afrika en Azië. Toch is het niet enkel een ‘Westerse’ aangelegenheid maar eerder een staatsaangelegenheid. De gevolgen van het kolonialisme zijn nog altijd sterk zichtbaar in de manier waarop welvaart en invloed in de wereld verdeeld zijn. Hoewel kolonialisme in expliciete vorm iets van het verleden lijkt, zou je kunnen stellen dat met de opkomst van het wereldwijde kapitalisme er sprake is van een vorm van neokolonialisme.

"Vrijheid zonder socialisme betekent privilege en onrecht, socialisme zonder vrijheid betekent slavernij en onderdrukking"

- Michael Bakoenin

HOUD VOOR NIEUWS EN ACTIVITEITEN ONZE WEBSITE IN DE GATEN

WWW.ANARCHISTISCHEGROEPNIJMEGEN.NL

Agenda

MEI

- 4-7 mei / DIY-fest / Grote Broek, Tweede Walstr. 21 & v. Broeckhuysenstr. 46, Nijmegen / www.grotebroek.nl
- 12 mei / Benefissa #2 / Benefiet voor de No Border Kitchen Lesbos / De Onderbroek, Tweede Walstr. 46, Nijmegen / www.grotebroek.nl
- 18-21 mei / Anarchistische Pinksterlanddagen / Appelscha / www.pinksterlanddagen.org
- 31 mei / Docu: Black Power Mixtape 1967-1975 / Filmhuis Cavia, Amsterdam / filmhuiscavia.nl

JUNI

- 8-10 juni / Anarcho Folk Festival / Secret location, Amsterdam

PLEKKEN, GROEPEN, ORGANISATIES

Plekken

DE GROTE BROEK

De Onderbroek / poppodium, bar en disco / vrijdag kroegavond

De Klinker / woensdag soepcafé 18:30 / zaterdag dagcafé 12:00-16:30 / zaterdag & zondag eetcafé vanaf 18:00

Tweede Walstr. 21 / v. Broekhuysenstr. 46
www.grotebroek.nl

DE BIJSTAND

Kroeg / dagelijks geopend / 15:00-03:00

van Welderenstraat 104, Nijmegen
www.debijstand.nl

DE PLAK

Collectief eetcafé met een betrokken en eigenzinnig karakter / elke dag geopend vanaf 12:00

Bloemerstraat 90, Nijmegen
www.cafedeplak.nl

EXTRAPOOL;

Kunstscollectief, drukkerij, muziekzaal

Tweede Walstraat 5 en 23
www.extrapool.nl

STICHTING OVERAL

Kringloopwinkel, geeft subsidies weg aan goede doelen / woensdag & zaterdag van 14.00-17.00

Bredestraat 52, Nijmegen
www.overal.org

BASTA

Ideële kringloopwinkel / donderdag 14:00-17:00 en zaterdag 11:00-17:00

Begijnenstraat 34, Nijmegen
www.bastanijmegen.nl

MOTEL SPATIE

Autonoom cultuurcentrum / vrijdag vanaf 17:00

Hisveltplein 21, Arnhem

Groepen en organisaties

VRIJE BOND

Landelijke anarchistische organisatie met verschillende werkgroepen en magazine de Buiten de Orde

www.vrijebond.nl

DOORBRAAK

Landelijke linkse basisorganisatie

www.doorbraak.eu

ANARCHISTISCHE BIEB DE ZWARTE UIL

Bibliotheek met radicale literatuur voor die andere wereld waar je altijd al van droomde / elke zaterdag 12:00 - 17:30

MULAWAN

No-Border keukencollectief dat tweewekelijks soli-eetcafé organiseert in de Klinker.
Check www.grotebroek.nl voor meer info en openingstijden

STICHTING GAST

Steunpunt voor migranten en geïllegaliseerden in Nijmegen

www.stichtinggast.nl

STRAATMENSEN VOOR STRAATMENSEN

Kookgroep van voor en door de dak en thuislozen in Nijmegen.

www.straatmensen.nl

JUSTPEOPLE

Onafhankelijk collectief van vrijwilligers dat steun organiseerd voor mensen die als vluchteling naarNijmegen komen

www.justpeople.nl

BIJDRAGEN AAN INBEWEGING? MAIL ONS OP AGN@RISEUP.NET